

Série VII, č. 1

VZHLÉDNĚTE K JEŽÍŠI

29. prosince 1963

William Marrion Branham

Vzhlédněte k Ježíši (Look away to Jesus)

kázáno v Jeffersonville dne 29. prosince 1963

Všechno se změnil, když Ježíš vejde dovnitř. ON zahání tmu a rozšiřuje světlo. Za to jsme vděční.

Toto bylo to první, co Becky hrála zde v kapli. „Když Ježíš přijde“ byla k tomu velmi vhodná píseň.

Radujeme se, že zde dnes večer smíme opět být a jsme vděční, že jste dnes večer přišli v tak hojném počtu. Pro dnešní večer mám téma, o němž bych rád v málo minutách mluvil. Předtím však musím oznámit ještě několik věcí. Jsem trochu ochraptělý a mám zato, že je to z velkého mluvení. Káži dlouho. Když však přijdu sem a zaberu jednu nebo dvě hodiny, pak to činím proto, že tyto zvukové pásy jsou rozesílány do celého světa. Děkuji vám, že jste dnes ráno měli s námi tolik trpělivosti.

Je několik věcí, o nichž bych se zde rád zmínil. Jako první mám ke sboru jednu prosbu. Zamýšlel jsem něco a chtěl se dnes večer zeptat, zda to mohu učinit. Nedělám vlastně novoroční slib – musíme zítra jet domů, proto zde na Nový rok nebudeme – budeme však na vás vzpomínat. Myslím, že večer na Silvestra se zde bude konat shromáždění. Ano, to souhlasí, bohoslužba se protáhne přes půlnoc, jak se to tu vždy na Silvestra drželo. Rádi bychom zde zůstali, ale nedokázali bychom to jinak, abychom s dětmi dorazili včas k začátku školního vyučování. Moje žena jim musí ještě připravit oblečení. Znáte to přece, jak to je.

Rád bych jednomu každému z vás poděkoval za milé věci, které jste pro nás udělali během vánočních dnů. Vám ženám, které jste přinesly potraviny a jiné věci do našeho domu, takže bylo již všechno uvařeno a připraveno, když jsme přišli. Děkuji vám za to srdečně. Nechť vás Bůh neustále žehná. Sboru děkuji za šek, za nějž si mám koupit ošacení nebo oblek. Dostávám od něho oblek každým rokem. Několik dobrých přátel mi nyní oblek již darovalo, proto míním, že si za to koupím košile a trička, bude-li vám to vhod. Chtěl bych ty peníze použít na to, bude-li s tím církev srozuměna. Toho času to potřebuji více, než oblek.

Tento mladý muž, kterého jsme právě slyšeli zpívat, je George Smith z Tucsonu. Navštívili jsme tam jejich sbor. Jsou to Novozákonní baptisté. Jeho otec je misionářem. Myslím, že má ve Starém Mexiku asi osm sborů. Jsou tam skutečně milí lidé. Jeho otec, matka, všichni jsou milí lidé. George je milý mladý muž. Litoval jsem, že nám nedal krátké svědectví o záchranné milosti Kristově v jeho životě, dříve, než se posadil.

Před nedávnem jsem zde slíbil, že budu přicházet nejdříve sem a natáčet ta poselství, než je budu přinášet ve shromážděních jinde. To se děje proto, aby lidé dostali zvukové pásky. Přicházím sem a poselství je natáčeno na zvukový pásek, potom jdu ven, abych je kázal. Tak mají ti, kdo jsou pověřeni rozmnožováním pásků k tomu možnost a my je pak můžeme již vzít s sebou, když jdeme na cestu.

Nyní se připravuji na dlouhou evangelizační cestu, proto to od nynějška nebudu moci zachovávat. Ten, kdo vydává zvukové pásky, je bude muset natáčet vždy tam, kde se budou konat shromáždění. Právě mě napadá, že v tomto týdnu se přece bude konat schůze kvůli zvukovým páskům. Souhlasí to? Myslím, že zde každopádně bude bratr Sothman a bude zastupovat bratra Maguirea. Nevím to, myslím ale, že je zde, neboť někdo to říkal. Myslím, že během tohoto týdne budou mít schůzi kvůli zvukovým páskům, možná, že zítra večer. Krátce jsme o tom jednoho večera mluvili tam v místnosti. Shledá-vám, že k tomu nastal čas. Udělají se pro to přípravy. Od nynějška tedy budu pravděpodobně přinášet poselství také ve shromážděních venku, o nichž jsem zde v kapli ještě nemluvil.

Jsem vděčný Bohu za svědectví bratra Blaire. Tak se stalo, že bratr i sestra Blairovi jsou dnes večer mezi námi. Sedí tady. Vzpomínáte si, že Pán ke mě mluvil kvůli jejich malému hochovi. Bratr Blair byl vnitřně zcela rozerván a plakal, neboť jeho malý hoch byl těžce raněn v obličeji, když se to auto převrhlo. Avšak během toho, co jsem se modlil, viděl jsem toho hochu opět zdravého. Bratr Blair se mě přirozeně zeptal: „Bratře Branhame, je to Tak praví Pán?“

Odpověděl jsem: „Bratře Blaire, je to Tak praví Pán!“

Dnes večer je bratr Blair tady a my jsme vděční, že ho máme u nás. Sužuje ho nervozita, a satan mu před nedávnem zasadil ránu a pokouší se ho přimět, aby mi již nevěřil. Zatím co to satan činil, přišel mu Pán na pomoc, zjevil to a řekl mu, aby to odstranil dříve, než by se to stalo. Bratr Blair je milý člověk. Rád bych, abyste na něho vzpomněli. Dosud se nerozhodl, co bude dělat. Neví prostě, co má dělat. Důvěřuji bratře Blaire, že ti Bůh pomůže. Jsi velký služebník (Boží) Kristův a On má pro tebe dostatek práce, neboť světlo je stále slabší. Byls tady dnes ráno? To je velmi milé.

Domnívám se, že vás opět uvidím až na jaře. Do té doby budeme vědět, zda budeme držet ta shromáždění zde v Jeffersonville, během doby, kdy budu vlastně v Norsku a ve skandinávských zemích.

Nyní přistoupíme k našemu textu, protože hned nato chceme mít modlitební řadu. Mnoho jich stojí v těch místnostech a u zdí. Víím, že je to pro vás těžké. Vždyť i já jsem často stál. Před chvílí, když jsem přivedl svoji ženu, jsem šel kolem, viděl ty lidi u vchodů a myslil: „Kdo by chtěl říci, že evangelium není stále ještě nejpřitažlivější věcí, jaká na světě existuje?“ Jistě, že tím je. Přitahuje ty, kdo se o ně zajímají. Ti, kdo se o ně nezajímají, je přirozeně nechtějí a také jím nejsou přitahováni. Avšak Ježíš řekl: „JÁ všechny potáhnu k Sobě, až budu ze země vyvýšen!“ Jak je to pravdivé!

Když přijdu sem, je toho tolik, že si musím napsat, co bych chtěl říct. Je toho tolik, že si prostě nemohu všechno zapamatovat.

Dozvěděl jsem se, že otec bratra Ungrena byl dnes ráno pokřtěn na jméno Ježíše Krista. Je-li zde sestra Ungrenová a rodinní příslušníci, pak si jsem jist, že to pro ně mnoho znamená, neboť to byla po mnoho let jejich nepřetržitá modlitba. Bratře Ungrene, ať se nacházíš kdekoliv, Bůh ti mocně žehnej, bratře můj. Kdyby to nebylo tak správné, nechť mě Bůh ve dni soudu táhne k odpovědnosti. Víím, že to je správné. Vinu za to bych vzal na sebe. Avšak souhlasí to přesně, protože to je Pravda.

Řeknete: „Hraje to nějakou roli?“ Pro Pavla ano, neboť se ptal, jak byli pokřtěni. Odpověděli, že již byli pokřtěni Janem, mužem, který pokřtil také Ježíše. Pavel však řekl, že musí být ještě jednou pokřtěni na jméno Ježíše Krista. Ani jedna osoba v Bibli nebyla nikdy pokřtěna na formuli „Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“. Nikdo nebyl tak pokřtěn, dokud nebyla zorganizována katolická církev na koncilu v Nicei. Tam byla pokřtěna první osoba za použití titulů.

Před několika dny jsem s někým mluvil a řekl: „Pán Ježíš Kristus – to je Jeho jméno.“

Mínil: „Nemyslím, že je v tom nějaký rozdíl.“

Lapil jsem ho v jeho vlastním učení a řekl: „Kdyby k tobě někdo přišel a řekl by: ‚Byl jsem pokřtěn ve jméno Růže Sáronské, Lilie v údolí a jasné Hvězdy jitřní,‘ řekl bys k tomu, Amen?“

Odpověděl: „Ne“.

Zeptal jsem se dále: „Pokřtil bys toho dotyčného ještě jednou?“

Odvětil: „Ano“.

Potom jsem se zeptal: „Jak bys ho pokřtil?“

Odpověděl: „Pokřtil bych ho ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého.“

Řekl jsem: „Tak bych jej pokřtil ve ‚jménu‘ Otce, Syna a Ducha svatého. Růže Sáronská, Lilie v údolí a Hvězda jitřní není jméno.“

Mínil: „To je pravda. Jsou to tituly.“

Řekl jsem: „I Otec, Syn a Duch svatý jsou tituly. Já křtím ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, a to jméno Otce, Syna a Ducha svatého je Pán Ježíš Kristus.“ Přesně. Tak jsem to vysvětlil, a on to poznal. Byl to bratr Joseph Mattsson-Boze z Chicaga, nejtvrďší chlapec, do jakého jsem musel kdy proniknout. Mám zato, že budu muset pokřtít znovu tři až čtyři tisíce domorodců, až přijdu do Afriky.

Jsme vděční za světlo evangelia. Ježíš řekl, když byl na zemi: „Co slyším, to mluvím.“ Nyní ještě v příštích deseti, patnácti minutách ještě něco řeknu, dříve, než se dostanu k svému textu, velmi krátkému textu a potom k modlitební řadě.

Dosáhl jsem ve své službě bodu, kdy musím něco říci. Ježíš pravil: „Co slyším, to mluvím.“ Kromě toho řekl: „Nazývám vás Svými přáteli, neboť přítel říká svému příteli všechno.“

Pavel řekl ve Sk. ap. 20, 27: „Neboť jsem nezanedbal zvěstovat vám celou radu Boží.“ Chci se dnes večer připojit a podle svého nejlepšího vědomí říci totéž. Nezanedbal jsem to, ale zvěstoval jsem vám celou radu Boží.

Nedávno někdo poslouchal kázání na zvukovém pásku a jen proto, že někdo jiný se kvůli tomu rozzuřil, stříleli do okna a zranili jednu ženu. Možná, že i já budu muset jednoho dne zpečetit své svědectví; až nadejde čas, jsem ochoten jít. Dokud však můj čas nepřišel, nebude mi moci nic uškodit.

Věříme stejnému evangeliu, jak stojí napsané v Bibli. Je namířeno na střed. Je-li zbraň přesně namířena a napoprvé zasáhne střed terče, pak ho zasáhne i při druhém výstřelu a při každém dalším.

Jestliže na stromě nebo vinné révě vyrostе větev a tato větev ponese určité ovoce, další větev, která na této vinné révě vyrostе, ponese stejný druh ovoce.

Ježíš je vinná réva a my jsme ratolesti. O první ratolesti, první církvi, kterou vinná réva zrodila, byly sepsány Skutky apoštolů. Tato první ratolest křtila na jméno Ježíše Krista. Měli živého Boha ve svém středu, a On činil mezi nimi tytéž věci, jaké konal, když putoval na zemi. Podle toho lidé poznali, že ačkoliv byli nevědomí a nevzdělání – bývali s Ježíšem, neboť Jeho život byl zjeven skrze ně.

Je to, jak jsem řekl: „Kdybych měl v sobě ducha Beethovenova, psal bych hudební díla. Kdyby ve mně žil Beethoven, byl bych jako Beethoven. Kdyby ve mně žil Shakespeare, byl bych jako Shakespeare, psal bych básně a dramata. A jestliže v nás žije Kristus, budeme konat skutky Kristovy. Musí to tak být. Čím byl Kristus? Slovem. Pravitel: „Zůstanete-li ve Mně a Slova Má zůstanou-li ve vás, potom prostě, oč chcete a stane se vám to.“ Slovo je tu, je zapotřebí jen ještě světla. Světlo přivádí k životu.

Ted' vám řeknu něco, co jsem až dosud ještě neřekl. Je to to, po čem jsme tak dlouho, tolik let – asi pět nebo více let – vyhlíželi. Nyní byl potvrzen „třetí tah“ a jsem si jist, že všichni víte, co to je.

Pamatujte na to, že to nebude moci nikdo napodobit; nemůže to být. Nemůže to být. Je to nyní po ruce a byl jsem upozorněn na to, že se to velmi brzy stane ve své plnosti, to, co se nyní dálo zčásti, aby vám bylo možno dokázat, že je to po ruce. Avšak On nebude ve větší míře působit dříve, dokud koncil nezačne přísně přitahovat. Letniční dovedou napodobit skoro všecko. Až ale přijde tento čas – až nasadí tlak, pak to, co jste nyní viděli přechodně, uvidíte oznámené v plnosti své síly.

Musím pokračovat s evangelizací. Právě tak, jak jsem byl pověřen na počátku, musím pokračovat dále. Vy jste Slovo přijali a víte proto, po čem máte vyhlížet a jak musíte stát. Musím dále evangelizovat. Moji přátelé, zůstaňte klidní a jděte vpřed, neboť se rychle blíží hodina, v níž se něco stane.

Můžete vidět, že se děje několik zvláštních věcí – nemyslím něco hříšného – ale něco zvláštního v porovnání k normálnímu průběhu, protože jsem ve své službě dospěl sem. Sleduji tento bod s očekáváním a vyhlížím čas, kdy to bude potvrzeno. Avšak bude to v činnosti. Každý to ví, neboť tak jistě, jak byl oznámen první (tah), tak byl objasněn druhý; a jestliže vy, kdo jste duchovní, o tom budete důkladně přemýšlet - jak praví Bible: „Zde je potřebí moudrosti“ - i třetí je objasněn skrz na skrz. Víme, v čem to záleží. Třetí tah je zde.

Toto je tak svaté, že o tom nesmím mnoho říct, jak On mi přikázal na počátku. Pravitel: „Neříkej o tom nic.“ Vzpomínáte si na to? To se stalo před léty. Mluví sám za sebe (třetí tah). Pokoušel jsem se vysvětlit ostatní dva a udělal jsem chybu. Toto bude podle mého mínění věc – neříkám, že mi to říká Pán – která vypůsobí víru ke vzetí. Musím se na chvíli uložit do klidu.

Přemýšlejte o tom i vy, kteří budete poslouchat tento zvukový pásek; neprodleně uvidíte změnu v mé službě: – sestup, žádný vzestup, nýbrž návrat zpět. Jsme nyní před tím časovým obdobím. Nemůže to již jít dále.

Musíme zde trochu vyčkat, dokud se nestane, abychom dostali napojení. Potom přijde ten čas. Avšak bylo to již jasně dokázáno.

Přijde doba, v níž tento národ bude disponovat celou mocí, kterou až do té doby mělo zvíře (podle kral. překl. „šelma“). To byl pohanský Řím, který se stal papežským Římem. To bude vykonávat tento národ. Zjev. 13 to vysvětluje. Beránek se objevil ze země. Druhé zvíře vystoupilo z vody, která představuje davy lidí. Tento beránek však se objevil tam, kde tehdy žádní lidé neexistovali.

Beránek symbolizuje náboženství – jako Beránek Boží. Přemýšlejte o tom, mluvil jako beránek a byl beránkem; avšak po čase mu byla propůjčena moc, a mluvil jako drak a vykonával veškerou moc, kterou před tím měl drak. Drak je vždycky Řím. Nevidíte to? Římská denominace, typická protestantská denominace, obraz šelmy; formují moc, takže všichni protestanti budou donuceni ke sjednocení. Budete muset být v církevní radě, jinak nebudete považováni za společenství. Nu, prakticky je tomu tak již nyní. Nemůžete kázat v církvi, ledaže byste měli členskou legitimaci nebo se mohli jinak prokázat.

Lidé jako my budou z toho všeho vyloučeni. To přesně souhlasí. Nebudeme to moci více dělat. Bude to přísné. Až tato doba přijde a tlak bude tak silný, že budete vytlačeni ven, pak dejte pozor na to, o čem vám v málo minutách budu mluvit. Nezapomeňte pak na třetí tah! Bude jednoznačně pro ty úplně ztracené, ale bude také pro Nevěstu a církev.

Jsme tomu blíže, než by se zdálo. Nevím, kdy to bude, ale je to velmi, velmi blízko. Je možné, že budu na podium pro někoho jiného, kdo na ně vstoupí potom. Může se stát, že budu před touto dobou vzat. Nevím to. Mohlo by se již v nastávajícím týdnu stát, že by Duch svatý působil a Ježíš Kristus se vrátil. Mohl by přijít už v příštím týdnu. Může přijít dnes večer. Nevím, kdy přijde. To nám neříká. Věřím ale, že jsme tomu tak blízko, že neumřu ve vysokém věku. Je mi už čtyřiapadesát let, avšak nezemřu ve vysokém věku, než On přijde. Jedině, že bych byl zastřelen nebo byl zabit jiným způsobem – avšak nezemřu stářím, než On přijde. Tomu věřím.

Chtěl bych říct něco, co jsem nikdy předtím ještě neřekl. Všechno, co On v r. 1933 řekl tam u řeky a co říká Písmo, se stalo přesně, jak to řekl. Já to možná konat nebudu, avšak toto poselství představí světu Ježíše. „Jako Jan Křtitel předešel prvnímu příchodu Kristovu, tak toto poselství předejde Jeho druhému příchodu.“ Jan řekl: „Aj, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Probíhalo to v každém směru souběžně a vím, že i nadále to tak bude. Poselství půjde dále.

V průběhu tohoto času se staly mnohé velké věci. Dnes ráno jsem měl tam v té místnosti několik rozhovorů; mezi jiným s mladým mužem jménem Autry. Možná, že je dnes večer ještě zde. Přichází ze San Antonia v Texasu. Přišel a chtěl vědět, zda bychom mohli cestou z Kalifornie přijít na jeden večer také do jejich kaple v Dallasu; jen na jeden večer. Podívají se v příštích dnech, zda to půjde. Podával mi zprávu o tehdejší shromáždění v San Antoniu. Od té doby jsem tam už nikdy nebyl.

První shromáždění, když jsem přišel do San Antonia, jsem měl – domnívám se – s bratrem Cootsem a Mezinárodní biblickou školou. Zapomněl jsem to auditorium (posluchárnu), v němž se bohoslužby konaly. Bylo to buďto první večer nebo druhý, myslím ale první. Když jsem šel k podiu, zdvihl se někdo docela vzadu v budově a mluvil v jazycích, jako by střílel ze samopalů. Když s tím skončil, zase se posadil. Jen za malý okamžik se zdvihl někdo na podiu a dal výklad. Vyčkal jsem až domluvil a zeptal se ho: „Znáš tam toho muže?“

Řekl: „Ne“.

Zeptal jsem se: „Jak jsi sem přišel?“

Odpověděl: „Lidé, pro které pracuji, jsou dnes večer tady a vzali mě s sebou.“ Byl to kovboj.

Zeptal jsem se toho druhého: „Co děláš ty? Znáš ho?“

Odvětil: „Ne, nikdy jsem ho neviděl.“

Zeptal jsem se: „Jaké je tvoje zaměstnání?“ Měl obchod v městě.

Dříve, než jsem to lépe pochopil, byl jsem vždycky trochu skeptický, mluvil-li někdo v jazycích. Shledal jsem, že mnohé z toho bylo tělesné a asi tomu také tak je. Avšak, když bylo vysloveno toto, obsahoval výklad přesně to, co pravil Anděl Páně tehdy před čtrnácti lety tam u řeky: „Jako Jan Křtitel předešel prvnímu příchodu Kristovu, byl jsi předeslán se zvěstí Jeho druhému příchodu.“ Tam se stalo, že Anděl, to Světlo – které bylo potvrzeno před církví Slovem a vědou a každým způsobem – se objevil poprvé na veřejnosti. Viselo právě nad místem, kde jsem byl; blízko u konce mostu a kde ulice Spring končí u vody. Bylo to asi kolem 14,00 hodin. To bylo před mnoha, mnoha léty. Co tam bylo řečeno, se úplně přesně naplnilo.

Tento bratr, který dnes ráno se mnou mluvil, se oženil s jednou dívkou ze sboru: dcerou sestry Noid. Nevím to, ale myslím, že je dosud zde. Jsi tu bratře Autry? Nevěděl jsem, že je ze San Antonia. Nevím ani, zda je ještě zde. Dnes ráno tu byl. Vyprávěl mi, myslím, o svém dědečkovi, který trpěl

celý svůj život epilepsií a byl přiveden do shromáždění a tam byl uzdraven.

To bylo přímo na počátku služby, kdy mi bylo ukázáno darem rozeznání, co ti jednotlivci mají, během toho, co svoji ruku vložili do mé. Řekl jsem vám ještě dříve, než se to stalo – mnozí jsou dnes večer toho svědky, že k tomu dojde, že mi budou zjevená tajemství jejich srdcí. Vzpomínáte si na to? Asi za pět, šest let se to stalo poprvé. To bylo v Kanadě. Potom pravil On: „Zůstaneš-li upřímným, půjde to ještě dále.“ Nyní se stalo to třetí. Jde to stále dále.

Vyprávěl, že jeho dědeček byl přiveden do modlitební řady a že jsem mu řekl, že má epilepsii, a modlil jsem se za něho. To se stalo asi před šestnácti, sedmnácti lety. A vyprávěl, že od té doby nikdy již záchvat neměl. Nyní je mu již skoro pětasmadesát let a od té doby už žádný záchvat neměl. Co je to? Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes i na věky.

Je Margie Morganová v budově? Sestra Margie Morganová, dáma, která byla sežrána rakovinou. Je ošetřovatelkou. Kolik si jich vzpomíná na sestru Morganovou? Je zde nebo nemohla přijít, že má službu? Podle seznamu případů rakoviny v Louisville je tato žena již šestnáct, sedmnáct let mrtvá. Když Jim Tom Robinson, křesťanský právník, uslyšel o tom uzdravení, odebral se do Baptistické nemocnice, aby přezkoušel, zda to souhlasí, neboť jeho otec patřil k představeným nemocnice. Vyhledali ten případ; podle toho by ta žena musela být již léta mrtvá. Přitom ještě nyní pracuje jako ošetřovatelka zde v Jeffersonville v nemocnici. Když tu stála, museli ji podpírat; nebyla ani docela při sobě – avšak bylo to Tak praví Pán, a ona žije.

Pracovala jako ošetřovatelka v Louisville. V nemocnici ležel muž, který měl obchod, zvaný „Schimpf's Candy“. Je pan Schimpf dnes večer zde? Rád bych, aby tu událost vyprávěl, jestliže tu je. Junie Schimpf je velký, silný muž. Je mi velmi nepříjemné to říkat, ale bylo to skutečně tak.

Tatínek mi vždy dával deset centů, když jsem byl celý týden pilný. Potom jsem zajel do města a postavil kolo u bratra Mike Eagana. Patří teď sem k představenstvu. Jimmy Pool, jehož syn dnes večer patrně je zde, Earnest Fisher a já jsme vždycky v městě šli do kina, dívali se na staré němé filmy. Vstupné bylo pět centů. Byli jsme tehdy ještě malí hoši asi osmi až desetiletí. William S. Hart hrál v těchto němých filmech. Mnozí z vás si na něj ještě vzpomenou. Neuměl jsem ještě ani pořádně číst, nýbrž jen se dívat, co se odehrávalo. Musel jsem si všechno přeslabikovat a to šlo moc pomalu. Ale dával jsem pozor, co dělal. Kromě toho jsem vždycky měl

ještě pět centů extra. Kolik vás si vzpomíná, že se tehdy za jeden cent dostal kornout zmrzliny? Mohl jsem si tedy koupit tři kornouty zmrzliny a zbyly mi stále ještě dva centy na párek. Zmrzliny jsem nemohl dlouho držet, proto jsem je snědl a potom jsem si přinesl za dva centy párky. Dostal jsem za to skoro půl libry. Schimpf je vyráběl. Vešel jsem tam potom, posadil se a díval na Williama S. Harta.

Tento mladý muž tedy – byl o něco starší než já – dostal tak těžkou nemoc, že se ho pět význačných specialistů v Louisville vzdalo. Vážil již jen asi pětáctýřicet liber a umíral. Slečna Morganová ho ošetřovala. Měl toho tolik: jeho plíce byly sežrány, hrdlo rovněž, jeho paže byly již jen tak tenké, a on tam umíral. Slečna Morganová byla pověřena, aby ho ošetřovala. Řekla mu: „Kdysi jsem sama měla rakovinu“ a začala mu všechno vyprávět.

Zeptal se: „O kom jsi to právě mluvila? O Billy Branhamovi? Tomu jsem prodal mnoho párků a zmrzliny.“ A zeptal se: „Přišel by a modlil se za mne?“

Tak jsem tam tedy šel, abych se modlil za Junie Schimpfa. Kdybyste s ním chtěli mluvit, je to „Schimpf's Candy“; hned vedle „Leova divadla“, nebo ještě v dalším domě. Všichni víte, kde to je. Je to jeden z nejstarších obchodů v Jeffersonville. Když tam umíral a podle pěti specialistů měl žít již jen hodiny, bylo řečeno: „Tak praví Pán: Nezemřeš; budeš mi zase prodávat párky přes pult.“

Věděl jsem, že byl uzdraven, ale zbytek jsem už dále zapomněl. Když jsme sem přišli nyní před vánocemi, šli jsme tam s mou ženou, abychom nakoupili sladkosti. Nevím, jak jsme vůbec na Schimpfův obchod narazili, neboť obvykle chodíme zde do jednoho z největších obchodů a koupíme to tam. Avšak zastavili jsme se před Schimpf's“.

Když jsem tam vešel, pohlédla na mě jeho sestra a řekla: „Ó, bratr Branham! Vzpomínáš si ještě na Junie?“

Odpověděl jsem: „Ano“, a spatřil jsem velkého, silného, zdravě vypadajícího hochu. Odešel jsem k pultu, hleděl dolů a řekl: „Vezmu si libru párků.“

Odpověděl: „Ano, pane.“ Jeho sestra obsluhovala moji ženu, proto je vyndal a já jsem řekl: „Před dlouhým časem jsem je zde vedle v kině vždy jedl.“ Hlavu jsem přitom měl stále ještě skloněnou.

Řekl: „Ano, kupovalo je mnoho dětí a kupují je ještě stále. Již můj otec je tak vyráběl. Ten recept on také vynalezl.“

Řekl jsem: „Skutečně jsem je měl rád.“ Když je zabalil, předal mi je a řekl: „Ještě něco?“

Odpověděl jsem: „Nevím,“ a vzhledl jsem.

Řekl: „Bratr Branham!“

Pravil jsem: „Zde jsi mi prodával párky, jak jsem ti řekl asi před pěti léty tím Tak praví Pán.“

Odpověděl: „Bratře Branhame, jsem tak dokonale uzdraven, že mi ani to nejmenší nezůstalo.“ Mínil: „Jen na jedno ucho neslyším zvlášť dobře.“

Odhadl jsem, že je asi padesátníkem. Pravil: „Na jedno ucho neslyším zvlášť dobře. To je jistě od toho, že jsem tehdy dostal tolik antibiotik.“

Obdivuhodná milost Ježíše Krista! Nemám nyní mnoho času, abych ještě něco řekl, ale chtěl bych vydat toto prohlášení. Kolik si vás vzpomíná na ty veverky? Bylo jedno místo Písma, které mě zaměstnávalo po celý můj život a kterému jsem nikdy nemohl cele rozumět. Potom existovalo ještě jiné, kterému jsem se divil; že Mojžíš učinil Bohu lepší návrh, než jak Bůh měl v úmyslu. Mojžíš řekl: „Lidé budou říkat: Váš Bůh sice byl s to vás vyvést, nebyl ale schopen vás zachovat“, a Mojžíš se vrhl do trhliny. Později mi bylo jasné, že to byl Kristus v Mojžíšovi, který se zastal lidu. To druhé bylo toto místo Písma, o němž jsem nikdy nekázal: „Řeknete-li k této hoře: Přesaď se ...“ Přece znáte tu věc, proto o ní teď nebudu mluvit.

Jak málo jsem věděl, co s tím souvisí! Myslím, že jsou zde v budově br. Wood, bratr Fred a ostatní, kteří byli přítomni, kdy se to dělo, resp. přímo po té, co se to stalo. Bratr Rodney a bratr Charlie z Kentucky, bratr sestry Woodové, i jiní byli při tom, kdy se to stalo podruhé v Kentucky. Byly prostě vysloveny do bytí věci, které tu před tím nebyly. Tím bylo pokaždé potvrzeno Písmo, a my jsme byli povzbuzeni.

Potřetí se to stalo s Hattii Wrightovou. Je tu Hattie dnes večer? Je sestrou Edithy. Kolik vás zná Hattii Wrighovou? Bratr Wood a já jsme tam seděli a bavili jsme se právě o veverkách, které byly vyvolány do bytí, když se to stalo, a Duch svatý pravil: „Dej jí, co by chtěla.“ Řekl jsem: „Vím jen, že On je Jahwe-Jireh.“ (1. Moj. 22, 14).

Když Abraham potřeboval skopce, postaral se Bůh o skopce. ON se postaral i o veverky. Mohl vyvolat do bytí veverky, protože je Stvořitelem; právě tak, jak to udělal se skopcem. Abraham o to neprosil. ON to učinil prostě sám od sebe, ukazovalo to však, že byl Jahwe-Jireh.

Když jsem to vyslovil, byla přítomna tato malá, pokorná žena. Když se třetí tah poprvé stal na člověku, bylo to při této pokorné ženě, která má k

dispozici na rok jen asi dvě stě dolarů na živobytí. To je všechno, co nahospodář z malé farmy. Její muž zemřel a obě její děti byly bezuzdné. Přesto všechno věnovala dvacet dolarů na stavbu této kaple. Meda mi toho rána dala dvacet dolarů na potraviny. Šel jsem tam toho dne, abych jí tu částku vrátil, protože jsem byl právě zde. Řekl jsem jí, že to nepotřebuje dávat. Ona to však nepřijala. Seděla v ústraní v rohu, a když jsem řekl: „Vím, jen jedno, že On stále ještě je Jahwe-Jireh“, vyřkla sestra Hattie to pravé slovo.

Pravila: „To není nic, než pravda.“ Když toto řekla, bylo to, jakoby se místnost otrásla – bratr Banks Wood, který tu je, byl jedním z těch, kdo tam byli přítomní –, a Duch svatý pravil: „Dej jí, oč prosí.“ Byl to stejný hlas jako u těch veverek.

Řekl jsem: „Sestro Hattie, jako svědectví před Bohem: To je ono. Není-li žádné pochybnosti v tvých myšlenkách, pak pros, oč chceš a jestliže ti to nebude vloženo do klína, pak jsem falešný prorok.“ Všichni plakali. Zeptala se: „Bratře Branhame, co si mám vyprosit?“

Řekl jsem: „Jsi chudá, bydlíš tady na této hoře, nemáš peníze – mohla bys o ně prosit. Máš také zmrzačenou sestru. Edith tu sedí. Již léta za ni prosíme. Můžeš prosit o její uzdravení.“ Řekl jsem: „Tvůj otec i tvá matka jsou staří a sešlí; můžeš prosit za ně. O cokoliv i prosit budeš, sestro Hattie, uvidíš, zda se to stane nebo ne. ON mi to právě řekl. Tento hlas pravil: „Dej jí, zač bude prosit.“

Rozhlédla se a zeptala: „Co mám říci, bratře Branhame?“

Odpověděl jsem: „Vyslov, po čem toužíš. Přemýšlej o své největší žádosti a vyslov ji.“ Oba její chlapci si přitom spolu šeptali a smáli se. Řekla: „Největší žádost, kterou mám, je záchrana obou mých synů.“

Řekl jsem: „Dávám ti je ve Jménu Ježíše Krista,“ a s oběma se to stalo. Od té doby přicházejí oba tito hoši věrně do sboru, účastní se s ostatními večere a mytí nohou, atd. Všichni jsme toho svědky. Učinila dobrou volbu. Její matka musí zemřít, ona rovněž, ti ostatní také, ale to, co si vyprosila, potrvá na věky: Záchrana obou jejích dětí. To bylo potřetí, co se to stalo.

Po čtvrté to bylo tam na hoře, když zuřila bouře. Vyprávěl jsem vám o tom, když jsem tu byl posledně. Kolik vás to slyšelo? Bůh je mým Soudcem, během toho, co tu stojím. S Davidem Woodem jsem sestupoval s hory; mám zato, že tu někde je. Udělal mi obložené chleby – byly docela zvláštní. Myslím, že mi chtěl oplatit krajíce, které jsem před léty udělal jeho otcí. Smíchal maso a všechno možné dohromady. Zastrčil jsem je do své košile, pršelo a stal se z nich správný „guláš“. Sestoupil jsem s hory,

neboť velmi hřmělo a sotva jsem mohl vidět svoji ruku před sebou. Věděl jsem, že mi zbývá jen jedno, totiž obrátit se, neboť vítr byl prostě příliš silný. Zde jsou lidé, kteří to mohou dosvědčit. Jeden z nich je náš drahý diakon, bratr Wheeler. Jsi tady, bratře Wheelere? Kde je? Tam.

Další je bratr Mann, metodistický kazatel z New Albany. Je dnes večer tady? Nevím to.

Je bratr Banks Wood zde? Je ve snímací místnosti. Myslím, že on, bratr David Wood a br. Evans, tam byli. Souhlasí to, bratře Evansi? Stojí tam u zdi. Dva dny předtím bylo v rádiu předpověděno, že se přejene přes zem mohutná sněhová vichřice.

Bratr Tom Simpson je dnes večer rovněž tady. Přišel z Kanady a radili mu, aby nejezdil touto krajinou, protože přijde sněhová vichřice a že by potom neprojel. Bratře Tome, jsi tady? Kde jsi? Sedí tam. Mraky se kupily. Mluvil jsem s těmi bratry. Bylo tam více jak sto mužů a žádný z nich tam nezůstal, jen naše malá skupina a kovboj, který jel vpředu.

Chtěli jsme tam zůstat. Zavolał jsem sestru Evansovou a prosil ji, aby zavolala moji ženu, aby pověřila bratra Tonyho, aby vzal pro večeri Obchodníků jako řečníka někoho jiného, v případě, že se do té doby nevrátím. Tam na hoře jsem v ten den řekl bratrům: „Jakmile začne trochu pršet, jděte, jak rychle můžete do tábora, neboť při takové sněhové bouři neuvidíte už po deseti, patnácti minutách ruku před sebou. V krátké době na horu napadne asi dvacet stop sněhu.“

Proto se v novinách často dočítáme, že tam lidé přišli o život. My jsme ale věděli, jak si máme počínat, a jiní věděli, kde jsme byli. Proto jsme se cítili být vedeni, abychom tam zůstali. Když se na hoře spustila sněhová bouře, začal jsem sestupovat. Vzdálil jsem se asi na půl míle od bodu, kde to začalo, když hlas Boží promluvil: „Obrát se a jdi zpět.“ Šel jsem tedy zpátky, jak mi On přikázal.

Nejprve jsem ale chvíli počkal a jedl ty krajíce, které mi David připravil. Potom jsem šel opět nahoru a posadil se. Když jsem tam seděl, skučela bouřka, foukala do korun stromů, které se klátily sem a tam, kroupy a sněh se sypaly! Pak řekl hlas: „JÁ jsem Bůh stvoření!“ Vzhlédl jsem a myslil si: „Odkud to přišlo?“ To přece nebyl vítr! ON pravil: „JÁ jsem stvořil nebe i zemi; ztišil jsem mohutnou bouři na jezeře,“ a On mluvil dále. Vyskočil jsem a sňal svůj klobouk. ON pravil: „Promluv prostě k bouři a ona se ztiší. Cokoli vyslovíš, stane se.“

Řekl jsem pak: „Bouře, utiš se; a slunce sviť čtyři dny normálně, dokud nebudeme odtud pryč.“

Sotva jsem to vyslovil, ihned ustaly kroupy a sníh, – nečas byl pryč. V několika okamžicích hrálo teple slunce na má záda. Viděl jsem, že přicházel od západu. Pak se ale obrátil a přicházel z jiného směru. Mračna sestupovala jako něco tajuplného do vzduchu a během mála minut svítilo slunce.

Jak víte, mluvil ke mě Pán Ježíš o trochu později, když jsem šel dále, o mé ženě. Neboť jsem ještě nikdy nebyl ve výročí naší svatby doma. Jsme již dvaadvacet let svoji. Poprvé jsem ji vzal po naší svatbě na lovecký výlet, protože jsem si nemohl dovolit obojí, výlet na lov a svatební cestu, tak jsem obojí sloučil. Od té doby jsem v ten den byl vždycky na lovu. Bylo mi líto, jak jsem s ní jednal.

To bylo po čtvrté co se to stalo. Rád bych vám nyní něco vyprávěl, protože vám musím říci úplnou pravdu. Asi před šestnácti lety jsem byl s bratrem Johnem Sharritem v Kalifornii. Měl jsem tam shromáždění. Meda a já, bratr a sestra Sharritovi a jiní přenocovali v hotelu. Tu mě zavolal do hotelu muž jménem Paul Malicki, který zde v této kapli již často byl – je to bohatý Arménec a jeho ženě se ve Fresno, v Kalifornii, kde bydleli, narodilo dítě – a zeptal se: „Smím přivést svoji ženu, bratře Branhame? Odpověděl jsem: „Ovšem“. Příští den jsem chtěl cestovat dále do Cataliny.

Přivedl tam tedy svoji ženu. Byla velmi nemocná. Řekl jsem: „Sestro Malicki, vlož svoji ruku do mé. Uvidíme zda nám Pán řekne, co to je.“

Jakmile vložila svoji ruku do mé, řekl jsem: „Ó, je to tvá noha.“

Odpověděla: „Nezdá se mi ale dosud, že bych měla nějaké symptomy.“

Odpověděl jsem: „Dej pozor.“ Za dva dny byla kvůli noze lékařsky ošetřena.

Tak tomu nedávno bylo i se synem Jimmy Poola. Přišli a mysleli, že je to srdeční záchvat, a on to byl astmatický záchvat. Položil jsem ruku na něho a řekl: „Pozorujte ho dva dny. Má spalničky; vyrazí se. To je ta horečka.“ Potkal jsem ho včera večer. Říkal, že chlapec je osypán spalničkami.

Tedy, mluvil jsem se sestrou Malicki, když jsem držel její ruku.

Řekla: „Bratře Branhame, je to úžasné, že se to může tak pozorovat.“

Zeptala se: „Působí to při všech, jejichž ruku držíš?“

Odpověděl jsem: „Jestliže s pacientem není něco v pořádku.“

Potom jsem řekl: „Položím nyní svojí ruku na moji“, a nestalo se nic.

Mnozí z vás byli při tom a viděli to. Nato jsem řekl: „Má žena je také v pořádku. Polož přece svoji ruku do mé.“ Moje žena tam přece byla. Vložila

tedy svoji ruku do mé, a jakmile to učinila, řekl jsem: „Máš nádor na levém vaječníku. Máš ženskou nemoc.“

Řekla: „Necítím vůbec nic.“

Odpověděl jsem: „Máš ho ale.“ Becky, moje dcera, která prve hrála, byla tehdy dvouletá. Za dva roky nato se narodila Sára. Přišla na svět císařským řezem a prosil jsem Dr. Dillmanna, našeho lékaře v Cordonu: „Podívejte se prosím, na levý vaječník, až moji ženu otevřete.“ Učinil to a řekl: „Nemohl jsem zjistit nic nemocného.“ Vložil jsem její ruku do mé, a stále ještě to tu bylo.

Za čtyři roky nato přišel Josef. Znovu jsem ho prosil, aby ji prohlédl. Odpověď byla: „Nenašel jsem nic.“ Vzal jsem její ruku do mé, a stále ještě to tu bylo. Potom jsme na to prostě zapomněli.

Toto je něco, co musím říct. Nečiním to sice rád, ale musím to kvůli pravdě říct, neboť po tom přece toužíte. Říkejte vždycky pravdu, lhositelno, co se stane. Uplynuly roky a nikdy jsme nic nezpovozovali. A neříkám toto nyní proto, že zde ona sedí. Nevěřím, že existuje na světě lepší žena než moje. Doufám, že zůstane vždy takovou. Chtěl bych být věrným manželem a doufám, že každý mladý muž v této budově, až se ožení, dostane takovou ženu jako je moje. Nevím, jak dlouho takto budeme spolu žít, doufám však, že zbývající čas na zemi. Jsme spolu velmi šťastni.

Byl to Bůh, který mi řekl, abych si ji vzal. Ona to v tom čase ale ještě nevěděla. Nepokoušel jsem se o to, se s ní neoženit. Ne, že bych ji byl nemiloval, nýbrž proto, že jsem si myslel, že bych se nemohl postarat o její živobytí. Byla to jemná žena. Něco takového jsem si ani nezasloužil. Šla ven, aby se modlila, a otevřela Bibli. Řekla: „Pane, nikdy před tím jsem to neučinila, ale dej mi místo z Písma, které by mi pomohlo. Mám-li na něho zapomenout, pak musím na něho zapomenout.“ Šla k modlitbě do malé kůlny, otevřela tam Bibli, a bylo to místo u Malachiáše 3: „Aj, posílám vám proroka Eliáše.“ To bylo před více jak dvaceti lety, kdy o této službě posledního času nebylo ještě nic známo.

Jedné noci, když jsem byl dole u řeky, mě On vzbudil. Slyšel jsem, že stál u dveří. Pravit: „Ožeň se s ní. Vaše svatba se má konat v příštím měsíci, v říjnu, dvacátého třetího.“ Přesně to jsem udělal. Byli jsme vždycky šťastni. Milostí Boží jsme nikdy neměli hádku a ona byla milá.

Musela přece děti sama vychovávat, protože jsem kvůli službě byl stále pryč. Ne každá žena by to tak snášela, to víte. Je to těžké. Jednoho dne tedy jsem přišel domů a ona mi něco vyprávěla. Máme přece Josefa, a on je prostě kluk. Přispěl nemálo k šedivým vlasům na hlavě své matky, jako i

já. Byl tedy skrz na skrz pravý kluk. Skutečně udělal něco špatného. Řekla: „Bille, zpráskej ho.“ Odpověděl jsem: „Nemám na to prostě nervy.“

Řekla: „Jo, kdybys to s ním musel všechno prodělávat!“ a zabouchla přede mnou dveře.

Nu, mínil jsem: „Již dobře. Chudák! Ona to přece tak nemyslela.“ a vyšel jsem ven, abych si umyl auto. Duch svatý to ale nenechal projít. Když jsem přišel ven, pravil: „Jdi a řekni jí, aby četla Slovo ze 4. Moj. 12.“ Nejprve jsem myslel, že jsem si to jen myslel a myl jsem dále. Tu bylo opět řečeno: „Jdi, a řekni jí, že to má číst.“ Tedy jsem vešel dovnitř, vzal Bibli a četl to. Bylo to místo, kdy Miriam prorokyně se posmívala svému bratrovi Mojžíšovi, že si vzal etiopskou dívku. Bohu se její čin nelíbil. Řekl: „Bývalo by lepší, kdyby jí její otec naplival do obličeje, než aby toto učinila.“

Tu byla Miriam plná malomocenství. Nato přišel Áron k svému bratru a pravil: „Ona zemře na malomocenství.“ Tedy utíkal Mojžíš dovnitř, aby se za ni přimlouval před oltářem. Když to učinil, sestoupil Bůh v ohnivém sloupu. Předtím pravil: „Přiveď Árona a Miriam a přijďte sem.“ I Áron se toho účastnil, proto On řekl: „Zavolej je, aby sem přišli.“

Nato On mluvil. A Bůh mluvil nyní k nim: „Je-li prorok Páně mezi vámi, tedy se mu zjevují ve vidění a mluvím k němu ve snách. Tak tomu ale není při Mém služebníku Mojžíšovi: V celé zemi není nikoho, kdo je mu roven; od úst k ústům mluvím s ním. Proč jste se nebáli před Bohem, abyste proti Mému služebníku Mojžíšovi zle nemluvili.“ Hleďte, to se Bohu nelíbilo.

Když jsem to přečetl, běžel jsem tam. Zamkla se v jiném pokoji. Zaklepal jsem na dveře a řekl jí, že s ní chci mluvit. Pak jsem vešel dovnitř, mluvil s ní a snažil se jí vysvětlit, oč šlo. Řekl jsem: „Miláčku, víš, jak velice tě miluji, ale Bohu se to nelíbilo. Ty jsi to neměla říkat.“ Hned na to dostala potíže v boku.

Dovedli jsme ji k lékaři zde v Louisville, Dr. Arthurovi Schoenovi. Zjistil tumor na jejím levém vaječníku, který mi byl ukázán už před šestnácti lety. Tumor byl veliký asi jako vlašský ořech. Zeptal jsem se: „Co se s tím má stát, doktore?“

Odpověděl: „Budeme pozorovat, jak se to vyvíjí. Přiveďte ji za několik měsíců opět.“ Asi po dvou měsících jsem ji tam znovu přivedl. Vyrostl z velikosti vlašského ořechu do velikosti citronu. Řekl: „Musí to být odstraněno, jinak změkne a bude zhoubný.“

Řekl jsem: „Nuže, stěhujeme se do Tucsonu. Pán mě tam poslal.“

Přivedl ji k jednomu ženskému lékaři, neboť nechtěl za to převzít odpovědnost. Ženský lékař řekl: „Ten nádor musí jít ven.“ Vyprávěli jsme mu, že se budeme stěhovat do Tucsonu, nato podotkl: „Je tam jeden specialista, můj velmi dobrý přítel.“ On sám dříve také bydlil v Tucsonu. „Převedu ji k němu.“ Tedy mu napsal sdělení, které mu zaslal. V něm stálo: „Paní Branhamová je jemná dáma“, atd. Poslal mu také snímek velikosti tumoru a udal, jak byl velký na začátku. Lékař, kterého jsme nejprve vyhledali, mu musel vyprávět o mé službě, neboť mě v něm označil jako „božského uzdravovatele.“ Jinak to nedovedl formulovat. Řekl jsem: „Jsem s tím srozuměn, aby byl vyjmut, musí-li to být.“ Byla to pro nás zkouška víry.

Vytrvale jsme se modlili, avšak čím více jsme se modlili, o to byl tumor větší, až se zvětšil tak, že byl dokonce na jejím boku vidět. Nechali jsme si to pro sebe. Vědělo o tom jen málo lidí, neboť jsme chtěli vyčkat, co se stane. Avšak stále více se zvětšoval.

Vrátil jsem se potom z Kanady, kam mě Pán poslal, abych tam přivedl ke Kristu jeden indiánský kmen. Na jaře se tam vrátím a jak Pán dá, pokřtím tyto lidi na jméno Pána Ježíše. Později, když jsem sem přišel z New Yorku, se termín konečné prohlídky před operací již velmi přiblížil. Po posledním shromáždění zde jsem se odebral k bratrovi Woodovi a zavolał jsem ji odtud. „Billy, už to nemohu vydržet, ani když se toho místa dotknou moje šaty.“ Stále více vystupoval ven na jejím boku. Kulhala již levou nohou. Byl to nejhorší týden, jaký kdy prožila. Seděla tam, naslouchala mi a řekla: „Pozitří musím na prohlídku.“

Premýšlel jsem: „Ó Bože, když ho vyjmou, budeme zdrženi a nebudeme moci o vánocích jet domů a já jsem již lidem řekl, že tu budu.“ A řekl jsem: „Jaký je to zlý čas!“ Potom jsem uvažoval, zda bychom ho nemohli poprosit, aby operaci přece jen odložil až po vánocích?“ Tu mi však přišla myšlenka, že by se mohl stát zhoubným a bylo by zlé, kdybychom pak byli právě zde. Byl by mohl zachvátit ledviny a kdyby se stal zhoubným, pak by zemřela. Premýšlel jsem proto: „Co jen mohu udělat.“

Meda řekla: „Zavolej mě, až přijdeš do Shreveportu.“ To bylo příští týden. Neboť v den, kdy jsem měl přijet do Shreveportu, musela jít na vyšetření. Sestra Normanová, kterou přece všichni znáte – je to rodina, která sem chodí do kaple, ji tam chtěla doprovodit. Tedy řekla: „Vyčkej, až v první večer přijdeš ze shromáždění a pak teprve mě zavolej, neboť mezi námi není dvouhodinový časový rozdíl zde a tam. Řeknu ti potom, co chtějí dělat.“

Řekl jsem: „Dobrá“.

Tedy jsem pokračoval ve své cestě. Dříve, než jsem odjel, chtěl jsem jet pro Billyho a Loyce, oba zde sedí. Pokaždé, jedu-li ke shromážděním, napřed poklekneme u staré pohovky, kterou nám bratr Palmer nedávno potáhl, a modlíme se. Prosíme Boha, aby nám pomohl.

Nyní jsem tam byl dva dny a cítil jsem se osamělým. Vždyť jsem byl pryč z domova, od dětí a od ní. Mnozí z vás vědí, že jsem se již jednou musel vracet do prázdného domu. To bylo, když jsem pochoval svou první ženu Hope. To všechno teď opět přišlo na mě. Když jsem poklekl, pomyslíl jsem: „Budu se teď modlit, potom vyzvednu Billyho a Loyce a pak vyjedeme.“

Poklekl jsem tedy, abych se modlil, a řekl: „Pane, chybí mi zde dnes ráno. Prosím Tě, pomoz jim a žehnej jim. Dej, abychom se zase vrátili na toto místo. Jsou tam, protože jsi mě na základě jednoho vidění poslal a Ty jsi je naplnil. Nyní čekám na to, co mi řekneš jako další. Prosím, buď jí milostiv.“ Také jsem řekl: „Pomoz mi tam v tom shromáždění.“ Potom jsem pokračoval a modlil se: „Pane, nedej, aby to bylo zhoubné. Dej, aby doktor počkal s operací až na začátek roku. Nemohu ji v takovém stavu vidět. Pane, nemyslela to tak, co toho rána udělala. Nemínila to tak.“ Řekl jsem: „Pane, ani si nestěžovala, že jsem často celé měsíce pryč na shromážděních, nebo ať cokoli to je – ani jednou neztratila jediné slovo o tom. Vždycky nosila mé obleky do čistírny, prala mé košile a všechno připravila, abych mohl jít do shromáždění. Pak se ještě ptá, jak může sloužit Bohu!“

Ženy, tím, že sloužíte svému muži, sloužíte Bohu. Samozřejmě! Vráťm-li se vyčerpaný domů a lidé odevšad přicházejí a já jedu někam lovit ryby nebo na hon – mnohé ženy by byly z toho mrzuté. Co ale dělá ona? Připravuje mi dokonce lovecké oblečení a nechá mě jet. Řekl jsem: „Pane, ona to nechtěla. Musela přece už třikrát podstoupit císařský řez. Pane, nechtěl bych, aby to ještě jednou musela prodělat.“

V tom okamžiku jsem uslyšel něco v místnosti. Vzhlédl jsem, a hlas řekl: „Zdvihni se. Cokoli nyní řekneš, tak to bude.“

Vyčkával jsem okamžik, potom jsem řekl: „Dříve, než se jí dotkne ruka lékaře, ať ruka Boží odejme tumor, aby už nebyl k nalezení.“

Tím to bylo pro mě vyřízeno. Také jsem ji hned nezavolal, nýbrž jsem vyzvedl Billyho a Loyce a jeli jsme dále na Shreveporte.

Příštího večera jsem ji pak zavola. Byla šťastná a řekla: „Billy, chtěla bych ti něco říct.“ Je tu dnes a může to potvrdit. Dobelhala se tam a šla s ošetřovatelkou a paní Normanovou na operační sál, kde jí dali plášť. Když vstoupil lékař, stěží se mohla položit na vyšetřovací stůl. Tumor tolik vystoupil ven. Lékař vešel, mluvil s ní, přistoupil blíže a odkryl to místo, aby se jej dotkl, a právě než se jí dotkl, tumor zmizel, takže lékař nemohl už ani zjistit, na které straně vůbec byl.

Řekl: „Okamžik prosím.“ Avšak ani pomocí svých náčrtů a snímků nemohl po něm najít ani stopy. Vyšetřil ji znovu a řekl potom: „Nejsem s to, abych to vysvětlil, avšak tumor je pryč, paní Branhamová.“ Od té doby neměla už žádný příznak.

Co to bylo? Všimněte si, stalo se to právě tak, jak jsem to vyslovil: „Dříve, než se jí dotkne ruka lékaře ...“ Ve zlomku vteřiny by se jí byla jeho ruka dotkla. Jak dokonalé je Slovo Pánovo!

Zde je moje žena. Stojíme oba před Bohem. Dříve, než se jí mohla ruka, která se k ní blížila, dotknout, stalo se něco. Tumor zmizel. Už nebyl k nalezení. Řekl: „Chtěl bych vás ještě jednou ujistit, paní Branhamová, že tumor už tu není. Tumor už nemáte.“ To řekl, že, miláčku? Ano, to je pravda. Co to bylo? Stalo se to přesně podle Slova Pánova. Amen.

To bylo po páté. Pět je číslo milosti. Rovněž číslo víry. Nemám již žádnou pochybnost v mých myšlenkách. Vím, že třetí tah existuje, a vím také, co způsobuje. Buďte bohabojní a chovejte se klidně. Brzo přijde hodina, kdy Bůh bude konat mezi námi velké věci.

Skloňme nyní své hlavy k modlitbě. Pane Ježíši, viděl jsem to u jiných lidí. Když to ale postihlo moji milovanou ženu, bylo to v mém domě. Viděl jsem to svýma očima, dotýkal se toho svýma vlastníma rukama. Před šestnácti lety to už bylo oznámeno, Pane, Ty jsi to zjevil. Je-li něco vysloveno, pak se to musí stát. TY jsi mi to tenkrát ukázal, Pane. Má důvěra byla budována tím, co jsi při lidech vykonal, a dals mi to vědět, takže jsem jim mohl pomoci. Potom jsi dopustil, aby se to stalo v mém vlastním domě. To byl první tah. A nyní třetí tah potvrdil první tah.

Jsme vděční, Otče. Odpuš' nám naše selhání. Jsme nepatrný lid. Jsme neškolení – více nebo méně nevzdělaní lidé. Jsme ale vděční, že máme velkého, všemohoucího Boha, který bdí nad námi a stará se o nás, neboť nevíme, jak se můžeme o sebe starat. Předáváme se Tobě.

Otče, prosím Tě, abys mi pomohl s třetím tahem, který jsi ohlásil v posledních letech a oznámil znameními v pohoří, atd. a nyní ukázal.

Čekal jsem na to, abych viděl, co to skutečně je, až byl dokonale potvrzen. Nyní Tě prosím, Otče, abys mi pomohl, abych s tím byl ještě bohabojnějším než dosud. Kéž bys byl znádherněn od tohoto pultu, z něhož byl ohlášen první, druhý a nyní ten třetí. Co jsi řekl, se splnilo, přesně, jak jsi řekl. Věříme Ti, Pane, náš Bože.

Pomoz jednomu každému z nás, aby odhalil svoji nevíru a pověru, abychom mohli stát v přítomnosti živého Boha. Víme, že tentýž Bůh vzal tumor od mé ženy, která je nyní přítomna. To bylo potvrzeno několika nejlepšími lékaři, jaké v zemi máme. Vyšetřovali, kontrolovali, dělali snímky; nyní tumor zmizel.

Ty jsi Bůh, a není žádného jiného kromě Tebe. Milujeme Tě, neboť jsi nás nechal, abychom se stali Tvými služebníky. Kéž Ti sloužíme v Boží bázni a po všechny dny našeho života Tě ctíme. Dej to, Pane. Dej to mně i mé rodině a všem těmto lidem, aby byli s to svítit jako jasná světla a byli solí země, která v jiných vyvolává žízeň, aby milovali Ježíše, který tolik pro nás učinil.

Chystáme se nyní otevřít Slovo, číst malý text a potom se modlit za nemocné. Pomoz mi při tom, Pane. Mluv k nám a uzdrav nemocné. Prosím v Ježíšově jménu. Amen.

Mám ještě čas pro krátké téma, jestliže si pospíším? Chtěl bych nyní nejprve číst ze 4. Moj. 21, 5–9. Můžete si to poznamenat.

„A lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás sem vyvedli z Egypta? Abyste nás nechali na poušti zemřít? Vždyť tu není ani chléb ani voda, a nám se tento nuzný chléb (andělský pokrm) protiví.

Tu poslal Pán na lid ohnivé hady; ti štípali lid, takže mnoho Izraelitů pomřelo. Tu přišel lid k Mojžíšovi a přiznávali: Zhřešili jsme,“ Povšimněte si: přiznání.

To předchází uzdravení. Nejprve přijde přiznání: „Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Pánu a proti tobě; modli se za nás k Pánu, aby nás těch hadů zbavil! Když se Mojžíš za lid modlil, řekl mu Pán: Zhotov si symbol hada a upevni ho na žerd'; kdo by pak byl uštknut a pohlédl na něj, zůstane naživu.“

Chtěl bych číst místo z Písma ze Zach. 12, 10:

Ale na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vyleji ducha milosti a proseb o smilování, takže budou vzhlížet ke Mně, kterého bodli; budou nad Ním naříkat, jako naříkají nad smrtí jednorozeného, budou nad ním hořekovat, jako se hořekuje nad prvorozeným.“

Jako téma vezmu toto: „Vzhledněte k Ježíši.“ Obraťte pohled od světa k Ježíšovi. Mojžíš vztyčil hada; později mluvil prorok o tom, co se stane, jestliže budou hledět na Ježíše.

U Iz. 45, 22 mluví Bůh: „Obraťte se ke Mně a nechte se zachránit všechny končiny země!“ Nyní, kdy systémy země dospěly ke konci, by měli lidé vzhlednout k Němu.

Můžete říct: „To se říkalo jedné generaci po druhé. To slyšíme už dlouhou dobu.“ To je pravda. Káže se již dlouho. Mnoho kazatelů, tisíce již pojednávaly o témž textu. Avšak zde je otázka, kterou bych vám chtěl položit v nejbližších minutách dnes večer. Zní: Co vidíte, když se díváte? Co vidíte, když se díváte? Záleží jen na tom, po čem vyhlížíte.

Pozoroval jsem, že lidé, kteří v těchto posledních dnech přicházeli ke shromážděním, nemohli déle, jak několik minut zůstat sedět. Déle to nevydrželi. Nemohli to snést.

Nikdy na to nezapomenu – doufám, že si to nikdo z Iowy nebude vztahovat na sebe. Měl jsem tam shromáždění ve Waterloo. Bratr Lee Vayle byl přítomen; viděl jsem ho tu dnes ráno. Nevím, zda tu je i dnes večer. Jsi tu, Lee? Ano, je ve snímací místnosti.

Bratr Lee a já jsme dělali, co jsme jen mohli, a dali jsme tomu sjednocení kazatelů bezplatnou snídani, jen abychom je dostali dohromady a mohli k nim mluvit. Bratr Lee Vayle je učenec, doktor teologie. Své vyznamenání si skutečně zasloužil. Tedy jsem ho prosil, aby před těmi luterány, presbyteriány a všemi ostatními mluvil, on však řekl: „Ne, očekávají, že to uděláš ty.“

Když se potom najedli, postavil jsem se před tyto kazatele a přečetl svůj text. Četl jsem ze Sk. 26, 19: „Nebyl jsem neposlušný nebeskému zjevení“. Právě jsem to místo Písma dočetl, a už se dva podívali na sebe a šli ven ze dveří. Začal jsem tím, jak Pavel, který ve své době měl zvláštní službu, stál před Agrippou a řekl, že nebyl neposlušným. Už vstali znovu dva, tři další a šli ven. Když jsem se potom dostal k tomu, abych mluvil k vlastnímu tématu, zbyli už jen tři nebo čtyři. Všichni ostatní vstali a odešli.

Důvod toho je, že mnozí sice přicházejí ke shromáždění, slyší-li o nějakém evangelistovi, avšak pro lidi je důležitý způsob, jak se obléká. Mnohým stačí již to, že nenosí správný oblek. Nedávno jsem slyšel psychologa, pana Dr. Narramore, milého křesťanského muže, který vysílá svůj program vždycky přes KAIR, jak pravil: „Můžeme zjistit, že nějaký člověk ztratil rozum podle toho, jestliže se nešatí příslušně podle svého postavení.“ Víte, jak musí vystupovat před veřejností. To je znamení, že ztratil svůj rozum.

Je-li tomu tak, pak jsem po celý svůj život byl bláznem, neboť co všechno já nosím ..., a přesto se to hodí k mému postavení. Jinými slovy: Musím se tedy oblékat jako klerik, abych byl klerikem. Nevěřím, že Ježíš byl oblečen jako klerik. ON se odíval jako obyčejný člověk. Chodil mezi lidí a nenosil žádné elegantní oblečení.

Jsou to však prostě lidské názory. Ptám se, co tento muž, doktor, si myslí o tom, že jednomu proroku v Bibli bylo přikázáno, aby se svlékl a předstoupil před lid nahý. Potom by přece skutečně byl blázen, že ano? Bůh však mu řekl, aby to učinil.

Jiný musel třista devadesát dní ležet na jedné straně, potom na druhé a přitom během té celé doby jíst z jedné nádoby pšenici, ječmen, fazole, čočku, proso a špaldu, které smíchal a připravil (Ezech. 4, 9). Musel na znamení (předobraz) ležet na jedné straně a přitom si vždy vzít hrst toho a jíst.

Ó, jak daleko se mohou lidé vzdálit od pravdivého Slova Božího! Jsou tak vyškoleni – až se odškolili od Boha. Jestliže nějaký člověk zdůrazňuje své vzdělání, pak na tom jen poznávám, jak daleko je od Boha vzdálen. Nemám nic proti doktorskému titulu a nemíním tím také Dr. Vayle, protože on je jiný; avšak obvykle, jestliže někdo získá doktorský titul, potom to pro mě znamená, že je ještě mnohem více vzdálen od Boha, ledaže by setrval při Slově a při Bohu.

Poznáváme tedy, že mnozí jen přicházejí, aby slyšeli, jak se mluví. Jestliže potom mluvíme o božském uzdravování a o Pánu a člověk není typickým chytrým učencem, nemohou to lidé poslouchat, jestliže mnohá slova správně nevyslovíme. Domnívají se, že jsme potom vzdáleni od Boha. Ježíš ale používal tak prostou řeč, která profesory mate až dodnes. Snaží se ve svých překladech vyjadřovat tak, jak to odpovídá jejich učenosti. Jeho řeč byla tak, jak se mluví na ulici. Dokonce uvnitř Spojených států existují veliké rozdíly. Telefonoval jsem z Floridy do New Yorku a musel jsem poprosit jednu paní ze St. Louis, aby překládala mezi dívkou z Jihu a tou ze Severu, tak velký byl rozdíl.

Problém tkví v tom, že lidé očekávají velké řeči, místo Slova. Jestliže se Slovo uskuteční, jestliže se ohlásí – to je důkaz, že to souhlasí. Avšak na to oni nehledí. Člověk musí mít zvláštní vystupování. Aby to mohl, musí navštěvovat vysokou školu a učit se, jak se má uklánět, jak se má chovat. To by kazatele, který je skutečně naplněn Duchem svatým, udusilo. To je intelektuální.

Tam tento celý národ došel. Má o Kristu rozumářské pojetí. Po tom vyhlíží a míní, jestliže je Kristus ve vás, potom musíte být učencem, intelektuálem, neboť to je pro ně Kristus.

Vytvářejí si své vlastní mínění a představu o tom, jak to má být, podle jejich ideje, namísto aby brali to, co říká Slovo. Tak to je. Hledí, a dokonce jestliže Ježíše sami vidí, nepoznávají Ho. Tak to bylo o dni letnic. Tak to bylo, když byl v lidské podobě. Tak to také bylo, když se narodil ve chlévě. Nepoznali Ho, když putoval po ulicích Jeruzaléma; ani tehdy, když visel na kříži. Přesto byl On naplněním Slova. Domnívali se, že Mesiáš sestoupí viditelně z nebe, a všechno jiné si přichystali. Neměli ale pravdu, neboť to bylo intelektuální pojetí. Proto Ho nepoznali, ačkoliv na Něho přímo hleděli.

Tak je tomu i dnes. Co vidíte, jestliže tam hledíte? Mnozí, kdo se na Něho dívají, očekávají, že uvidí velkého intelektuálního zakladatele církve; někoho, kdo opravdu uskuteční nějaké ustanovení víry, které všichni lidé mohou přijmout. To vidí, když se tam dívají.

Mnozí věří, že vidí postavu z bájí, jako kupř. vánočního muže. Čtou Bibli a říkají: „Ó, to je vymyšlená bajka. To je jen něco, co napsali lidé.“ To vidí. Neboť jaký postoj máte k Bibli, takový máte i k Němu.

Mnozí očekávají, že uvidí nějaké děťátko; jiní velikonočního zajíčka; jiní opět vánočního muže. Mnozí vidí dějepravu z včerejška, která dnes již neplatí. Otázka však zní: „Co vidíte, když tam hledíte?“

Tak mnozí z vás, kteří nárokují, že mají Ducha svatého, hledí a vidí druhou osobu trojjednosti, o které v Bibli vůbec ani není zmínka. Něco takového neexistuje. Slovo trojice vůbec nestojí mezi deskami Bible. Avšak pohlédnete-li na Ježíše, považujete Ho za druhou osobu trojice. To je důvod, proč se nedostanete vpřed. Víte, co On řekl? „Já jsem Bůh, a není jiného kromě Mne.“ (Iz. 43, 10-12).

Přijde na to, na co se díváte. Považujete-li Ho za někoho, kdo přináší štěstí, nebo za starého muže s bradou, atd. nebo hledíte-li na Ježíše jako na druhou osobu božství, pak hledíte zvráceně. Pak to nevidíte.

Před nedávnem jsem měl dalekohled a pokoušel se jím sledovat antilopu na poli ve volném prostoru, kterou mi chtěl ukázat můj syn. On je přece značně mladší. Řekl: „Tatínku, vezmi si dalekohled, podívej, tam je antilopa.“

Řekl jsem: „Vidím ji pouhým okem.“

Mínil: „Vezmi si dalekohled.“ Když jsem se skrze něj podíval, viděl jsem asi deset antilop, neboť dalekohled nebyl správně seřízen. Když jsem jej seřídil, splynulo těchto deset antilop v jednu jedinou. Nastavíte-li své smýšlení podle Slova Božího, stává se ze tří jeden jediný. Vaše kostelní dalekohledy nejsou správně seřízeny, jestliže se snažíte udělat z Něho tři. ON je jen jeden.

Závisí to na tom, nač hledíte. Co vidíte, když se tam díváte? Přemýšlejte o tom, jen tak můžete správně vidět, pozorujete-li Ho skrze Slovo. Nemůžete se na Něho dívat skrze knihu textů. Nemůžete se na Něho dívat skrze vyznání víry. Ve vyznáních víry uvidíte dva nebo tři bohy a všechno možné. Pozorujte Ho ale skrze Slovo a uvidíte, že On Immanuel – Bůh, se stal mezi námi tělem. ON řekl: „JÁ jsem Bůh a kromě Mne není nikoho jiného.“ ON je Bůh.

Jednou se podíval prorok a viděl Ježíše. Vždyť moje téma zní: Vzhledněte k Ježíši. Když Izaiáš pohlédl pryč od světa a spatřil Jeho, řekl: „Vidím Předivného, Rádce, Knížete pokoje, Reka udatného, Otce věčnosti.“ To viděl Izaiáš, když se tam podíval.

Daniel tu jednou stál a viděl konec pohanských království. Viděl obraz, který viděl Nabuchodonozor ve snu. Viděl, jak bude následovat jedno po druhém. Když se tam podíval, aby viděl, co se stane na konci, viděl Ježíše jako Kámen, který se bez přičinění lidské ruky odtrhl od hory a rozdrtil pohanská království.

Nabuchodonozor nechal vhodit do ohnivé pece tři Hebrejce, kteří věřili v Boha a byli věrní Jeho Slovu. I když za to museli zemřít, byli rozhodnuti vytrvat. Bylo to jen proto, protože měli sklonit svá kolena před něčím jiným. Když se tam však podíval, uviděl Ježíše, který jako čtvrtý Muž byl spolu v ohnivé peci a odvrátil žár od Svých poslušných služebníků. To viděl Nabuchodonozor.

Ezechiel vzhlédl jednoho dne a viděl Jej jako kolo uprostřed kol, která se nacházela ve vzduchu. ON byl hlava kola, na níž je každé rameno upevněno. Amen! Velké kolo bylo poháněno vírou, malé kolo se otáčelo silou Pána. To viděl Ezechiel, když se tam podíval.

Jednoho dne se podíval Jan a uviděl holubici a uslyšel hlas: „Toto je Můj milovaný Syn, v Němž jsem našel zalíbení.“ To viděl. Z toho poznal, že Ježíš a Bůh je jedna a táž osoba, neboť Duch sestoupil v podobě holubice z nebe a pravil: „Toto je Můj milovaný Syn, v Němž mám zalíbení.“ To viděl. Pohled'te, tak se dal sám poznat.

Když k Němu vzhledl Noé, uviděl nastávající spravedlivý soud Boží nad lidmi tohoto světa, kteří Jeho Slovo odmítli. To viděl Noé, když tam pohlédl.

Když se tam Mojžíš podíval, uviděl hořící keř. Ohnivý sloup se mu zjevil v keři a když Mojžíš přišel blíže, pravil On: „Vyzuj obuv svou. JÁ jsem ten JÁ jsem.“

Ó, kdybyste poznali závažnost pojmu JÁ jsem! Je to minulost, přítomnost i budoucnost. JÁ jsem – věčně. JÁ jsem; viděl toho JÁ jsem. Toho viděl v hořícím keři.

Izrael se díval na bronzového hada, kterého Mojžíš vztyčil a viděl utrpení Kristovo, který soud, nemoc, vzal na Sebe. Neboť víme, že vztyčený had byl poukaz na smíření. Ježíš byl to smíření. „Jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí i Syn člověka být povýšen.“ – k témuž účelu. Proč? Protože zhřešili a onemocněli. Stalo se to, aby byly sňaty jejich hříchy a jejich nemoci. Proto byl Ježíš zraněn pro naše přestoupení a proto jsme Jeho ranami uzdraveni. Vezměte od Krista Božské uzdravování, pak rozdělujte smíření a máte již jen polovinu.

Co vidíte, když se tam podíváte? Vidíte to? Vidíte, že byl zraněn kvůli našim přestoupením a že jsme Jeho ranami byli uzdraveni? Můžete to vidět, když se tam podíváte? Nebo můžete vidět jen jednu stranu smíření? Vidíte obě strany, když se tam podíváte?

Když se na to díváte skrze vyznání víry, řeknou vám: „Dny uzdravování jsou pryč.“ Díváte-li se na to však skrze Slovo, pak zjistíte, že On je tentýž včera, dnes i na věky.

Učedníci k Němu vzhledli, když byli na moři v nouzi, a uviděli, že ta jediná Pomoc, kterou měli, přišla.

Marta k Němu pohlédla v době smrti a poznala, že On je vzkříšení a život. Amen! To spatřila Marta, když se k Němu obrátila v čas smrti. Její národ Ho odmítl a zavrhl. Přesto, že pro Něho poslala, nepřišel k jejímu bratrovi. Když však konečně přišel, šla Mu vstříc, padla před Ním na zem a vzhledla k Němu. Pochopila, že On je obojí, vzkříšení i život. Amen!

Jairus, tajný věřící, učinil totéž. Byl jakýmsi druhem presbyteriána, metodisty nebo baptisty, který skutečně věřil, nemohl to však veřejně přiznat, protože to nepřipouštěla jeho denominace. Byl by jinak vyloučen. Nyní ale umírala jeho malá dcera, takže musel jít. Když Jej našel, zjistil, že On je vzkříšení i život. Zatímco byl na cestě tam, přišel někdo a řekl: „Neobtěžuj již Mistra, neboť tvá dcera umřela.“ Tu se mu srdce téměř

zastavilo. ON ale řekl: „Nepravil jsem: Budeš-li věřit, užíš slávu Boží?“ Jairus poznal, že Ježíš může mrtvé křísit, když se na Něho podíval.

Hladovějící pohlédli k Němu a dostali posilující pokrm k životu. To byla přirozená strava. Avšak i ti duchovně hladovějící mohou k Němu vzhlednout a zjistit, že On je chléb života.

Lotr na kříži vzhlédl k Němu a našel v Ježíši své odpuštění. „Pane, rozpomeň se na mě, až přijdeš do Svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Vpravdě Já ti pravím, ještě dnes budeš se Mnou v ráji.“ To viděl v hodině své smrti.

Nemocní pohlédli na Něho a viděli uzdravovatele. Slepí pohlédli a stali se vidoucími.

Nyní záleží na tom, nač hledíte. Nač se díváte? Petr a Natanael uviděli a poznali, že zaslíbené Slovo jejich proroka Mojžíše nabylo podoby.

„Proroka jako mne vám Pán, náš Bůh nechá povstat z vašich bratří; toho poslouvejte ve všem, co k vám bude mluvit; a každá duše, která neuposlechne tohoto Proroka, bude z lidu vyhlazena!“ (Sk. ap. 3, 22–23).

Když přišel Petr do Jeho přítomnosti, pravil Ježíš: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův.“ Tu ihned věděl, když Ježíše uviděl poprvé, že tam bylo naplnění toho, co předpovědělo Slovo Boží.

Táži se, zda jste zjistili totéž, když jste k Němu vzhlédlí poprvé. Ptám se, zda se vám zaslíbené Slovo ohlásilo, když jste k Němu vzhlédlí.

Když přišel do přítomnosti Ježíše Natanael, ještě trochu zapochyboval. Nám je sdělováno, že Filip šel k němu a vyzval ho: „Pojď a viz, koho jsme našli.“

Natanael šel s ním a možná se zeptal: „Který je to?“

On mu asi odpověděl: „Tamhle ten, co se modlí za nemocné.“ Tu se tam prodral, aby Ho mohl lépe vidět.

A když se na Něho podíval, řekl Ježíš: „Aj, pravý Izraelita, v němž lsti není.“

On se zeptal: „Rabi, odkud mě znáš?“

Odpověděl: „Viděl jsem tě ještě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.“

Co našel Natanael? Zjistil, že tam byl Král Izraele a promluvil:

„TY jsi Syn Boží, jsi Král Izraele.“ To viděl, když se tam podíval. Přijal výklad Písma, který se před ním stal Světlem. Spatřil místo Písma, které

vyslovil pomazaný prorok Mojžíš: „ON bude Prorok jako já.“ (5. Moj. 18, 15).

Jednou se tam podívala žena u studny, a co spatřila? Vyjádřila to ve městě a řekla: „Pojďte a vizte muže, který mi řekl všechno, co jsem činila! Není to Mesiáš?“ Když se poprvé podívala na Ježíše Krista, poznala Mesiáše.

Lidé vidí dnes to stejné a označují to jako telepatii; nazývají to spiritismem a všemi možnými ďábelskými jmény, jaká najdou, neboť nevědí, na co se dívají. Amen. Nechápu to. Vyhlížíjí po vyznání víry. Očekávají génia, který v církvi zjedná pořádek. Chtějí více členů a přicházejí o to, aby viděli pozeňnaného Pána Ježíše Krista v Jeho potvrzeném Slovu. Záleží na tom, po čem vyhlížíte. Jestliže čekáte na splnění zaslíbení pro tento čas, pak je uvidíte. Jestli však vyhlížíte něco intelektuálního nebo něco, co jste již vždy chtěli – velkého zakladatele, historika nebo osobnost – pak to neuvidíte. Jestliže se ale na Něho díváte na základě Slova, tedy Slovo dosvědčuje, kdo On je.

ON vyzýval lidi Svě doby, aby to činili. Oni Ho nemohli vidět. Privil: „Vy slepí vůdci slepých! Děláte si nárok, že Mojžíš je váš prorok. Kdybyste byli poznali Mojžíše, poznali byste i Mne, neboť Mojžíš o Mně psal.“ Oni byli však příliš slepí, aby to viděli. Přesto, že se přímo na to dívali, byli příliš slepí, aby to viděli.

Odvolávám se nyní na pár minut na text, o němž jsem ráno kázal. Rozhlízejí se po něčem, nevědí ale po čem, neboť mají nesprávnou představu o tom, co chtějí nalézt. Jak můžeme vědět, co chcete nalézt, jestliže nevíte co hledáte?

Jak chcete hledat dýni, když jste ji ještě nikdy neviděli? Jak byste mohli najít meloun, když byste nevěděli, že něco takového vůbec existuje a jak vypadá? Nuže, pak byste mohli najít vědro na vodu a myslet, že je to meloun. Mohli byste najít i něco jiného. Mohli byste najít balvan a považovat jej za meloun. Musíte vědět, co vyhlížíte. Jediná možnost, jak se kdy můžete dozvědět, co vlastně vyhlížíte – zda vyhlížíte Ježíše – je, podívat se do Slova, neboť On je Slovo.

Bůh posílal k jejich otcům proroky, oni je ale usmrcovali a dostali do hrobů. Ježíš řekl: „Kterého z těch, kdo vystoupili, vaši otcové nekamenovali? A i vy činíte skutky svých otců.“ Amen. Byli to spravedliví a svatí mužové, muži na nichž nebylo možno nalézt poskvrny, a přesto je nazval hady a od ďábla. Po čem vyhlížíte? Vyhlížíte-li se po pobožné osobnosti... – mnozí lidé míní, že ten, skrze nějž působí Duch svatý, se musí ukazovat zvlášť pobožně. To ale s Duchem svatým nemá vůbec nic

společného. Bůh nejedná prostřednictvím andělských bytostí, nebo takových, které jsou za ně považovány – Bůh působí skrze lidi. Bible říká: „Eliáš byl člověk stejný jako my.“ Nebyli byste ale mohli s ním být, aniž byste neviděli Ježíše.

Když Petr a Jan museli zodpovídat z uzdravení nemocného u Krásné brány, poznali, že jsou nevědomí a neučení, ale také, že bývali průvodci Ježíše, neboť Jeho život proudil z nich. Záleží na tom, co vyhlížíte. Ta žena četla Bibli. Věděla, že Mesiáš přijde a rovněž věděla, co Mesiáš bude dělat. Když jí potom Ježíš řekl: „Dej mi pít.“, odpověděla: „Nemáme navzájem žádné obecenství.“ Vypadal jako obyčejný muž. Kdyby byl nosil velký turban a měl rozličná dekorování na oděvu, jako takzvaná svatá osobnost, když tam seděl, pak by byla ta žena řekla: „Nu, tam je kněz“ a byla by šla dále; nebo: „Tady je rabbi“ a byla by rovněž odešla.

Tam, co jsem dnes jedl, také přišel jeden kazatel. Byl ověšen množstvím křížů a jinými věcmi. Mnohdy je dobré, že to tito kolegové nosí. Sice myslím, že záleží na životě, jaký vedeme, pak nepotřebujeme nosit oblek duchovního, abychom dokázali, co jsme. Avšak mnohdy pijí a kouří a chovají se tak, že takoví oblek musí nosit, aby lidé vůbec věděli, zda je to duchovní nebo ne. To je pravda. Říkám vám, – správné oblečení, jaké má nosit duchovní člověk, je křest Ducha svatého. To prokáže, že jste s Kristem spojeni.

My tedy zjišťujeme, že záleží na tom, co vyhlížíte. Dobře oblečeného, pěstěného a s turbanem Ho nikdy neuvidíte, neboť On byl jen prostý člověk. Bůh působí prostřednictvím lidí. Ježíš byl člověk, a Bůh byl v tomto člověku. ON byl Bůh.

Tato žena poznala to tajemné znamení; spočívalo v tom, že jí mohl říct, co nesprávného dělala a co měla na srdci. Na místě věděla, že to byl Mesiáš. Když na ni Ježíš pohlédl, viděla Mesiáše.

Co byly skutky Mesiáše? Poznat tajemství srdcí. Rozuměli jste tomu dobře? Táži se, zda tomu rozumíte. Jestliže Jej dnes večer vyhlížíte, co potom očekáváte? ON musí být stejný. Mesiáš je Slovo. Slovo! Bible říká u Žid. 4: „Slovo Boží je působivé a ostřejší než každý dvousečný meč; proniká až rozděluje duši i ducha, kost a morek a zjevuje myšlení srdce.“

Věděla, že Mesiáš bude zjeveným Slovem a bude jí moci říct, co s ní není v pořádku. Podle toho poznala, že to byl Mesiáš; ne podle toho, jak byl oblečen a jak byl vzdělaný, nýbrž podle znamení, jímž se jí jako Mesiáš zjevil. Když pohlédla na Ježíše, viděla Mesiáše.

Bůh byl v člověku, jak to bylo zaslíbeno pro ono časové období. Avšak víte co? V těch obdobích, o nichž jsem mluvil, jich bylo mnoho, kdo neviděli. Mnozí to nepoznali. Stejně je to i dnes.

Mnoho jich Mojžíše nepoznalo. Mnoho jich nepoznalo Eliáše. Nepoznali je, až když tu již nebyli. Potom to poznali. Nevěřící viděli ve dnech Noého jen to, nač hleděla nevíra. Řekl jsem vám, co viděli věřící. Nyní se budeme zabývat tím, co viděli nevěřící.

Co viděli nevěřící ve dnech Noémových, když se tam dívali? Viděli fanatika, který stále něco kutil na takzvané lodi. To bylo vše, co viděli: bláznivého, starého muže s dlouhým bílým vousem, který ztratil rozum a navzdory výsledkům vědeckého bádání tvrdil, že tam nahoře je voda.

Nuže, tohoto ubohého starého muže jim bylo líto. Nevšímali si ho, ale mysleli: „Brzy ho prohlásí za duševně chorého. Ztratil rozum“. Přesto měl Slovo Pána. Spolehl se na ně a Bůh provedl důkaz, že potopa přijde. To bylo znamení pro ně.

Ti, kdo Noemově zvěsti neuvěřili a konali v temnotě, našli svůj konec ve vodě a svůj hrob v pekle.

Jednoho dne se díval farao. Co viděl? Co spatřil farao? Uviděl fanatika, který byl označen za proroka a kladl mnoho takzvaných požadavků na jejich propuštění. Viděl jen někoho, kdo dělal cihly, otroka, který se pozdvihl v lidu a tvrdil o sobě, že byl poslán Bohem, aby konal divy. Myslili si, že ten hoch přišel o rozum a řekli: „Jen ho nechte dále blouznit. Tak jako tak ho zanedlouho prohlásí za blázna“. On však měl to Tak praví Pán. Ti věřící – Áron, Jozue a mnozí mezi nimi – viděli v Mojžíšovi Boha. Mojžíš konal skutky Boží. To byl důvod, proč věděli, že Bůh byl v něm. Hleděli a viděli Boha v Mojžíšovi.

Ten bohatý muž hleděl a viděl přesně, kdo On byl, avšak zdráhal se následovat Je, neboť příliš miloval věci tohoto světa, než aby následoval Ježíše. Kolik bohatých tohoto druhu bude poslouchat tento zvukový pásek? Nemusíme být vždycky bohatí, co se týče peněz, ne, člověk může být bohatý touhami, bohatý na radovánky tohoto života.

Kolik lidí, kolik dívek a hochů by se nechtělo vzdát popularity, když se mohou stát královnou sexu nebo takovým „Rickym“ s bendžem nebo kytarou, popularity, kterou nabízí rokenrol nebo jiné tance a zábavná hudba? Kolik jich bude vyhledávat tento druh bohatství, popularity, a zdráhat se přijmout to, jestliže sedí v shromáždění a vidí, že ruka Boží působí a je vykládáno Jeho Slovo? Kolik jich to učiní?

Rozhodl se pro svoji denominaci a myslel, že skrze ni bude moci žít. Ježíš byl pro jeho denominaci fanatikem, proto musel přijmout buď, co řekl Ježíš, nebo co říkal jeho kněz. Proč nešel ke svému knězi a nezeptal se: „Co mám činit, abych dosáhl věčného života?“ Bylo mu jasné, že kněz o tom nic nevěděl. Proč šel k Ježíšovi a řekl: „Co musím dělat?“

Ježíš řekl: „Zachovávej přikázání.“ Přímo mu „přihrál míč.“

Odpověděl: „To jsem dělal.“ Pro to ještě věčný život neměl, a to také věděl. Můžete zachovávat všechna přikázání a stále ještě nemáte věčný život.

Ježíš pravil: „Chceš-li konat to správné, tedy jdi, prodej co máš a dej výnos chudým. Pak přijď a následuj Mě.“ To ale bylo pro něho příliš.

Zjišťujeme tedy, že se podíval a viděl, kdo On byl, ale zpěchoval se to přijmout. Když se podíval příště, byl v pekle. Vzhlédl a uviděl Lazara v lůnu Abrahamově.

Pilát se jednou podíval, totiž když Ho tam přivedli. Nikdy před tím Ho neviděl. Jeho ruce byly v okovech, krev stékala po Jeho zádech. Na hlavě měl trnovou korunu. Pilát se podíval a byl přesvědčen, neboť ulicí přicválal kůň, jezdec seskočil, spěchal k němu a pravil: „Tvá žena ti zde posílá dopis.“

Přečetl ho; psala v něm: „Piláte, můj milovaný muži, neměj s tímto spravedlivým nic, neboť jsem dnes v noci ve snu pro Něho velice trpěla.“

Začal se třást, jeho kolena klesla a pravil: „Jsi-li Synem Božím a Králem Židů, proč potom nic neříkáš? Jsi Králem Izraele?“

ON odpověděl: „Ty to pravíš.“

Naléhal dále: „Řekni nám pravdu.“

Ježíš pravil: „K tomu jsem se nenarodil.“ Pilát se podivil, neboť jinak se mu všichni vrhali k nohám a úpěnlivě prosili a plakali. Tedy řekl: „Mám moc, nechat Tě zabít nebo propustit.“ ON odvětil: „Neměl bys vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána Mým Otcem.“

Ano, byl o tom přesvědčen, že On byl víc než člověk. Byl o tom pevně přesvědčen, že byl více než člověk. Jistě, že to byl. Co to tedy bylo? Jeho politika a popularita byly příliš důležité. Odmítl Ho, protože jeho vážnost byla příliš vysoká. Politika a postavení byly příliš důležité, než aby tohoto fanatika přijal.

Táži se, kolik „Pilátů“, jejichž postavení v denominaci je příliš vysoké, než aby Pána Ježíše Krista přijali ve stavu, v jakém se nachází, bude poslouchat tento zvukový pásek?

Římský voják pohlédl vzhůru k Ježíši na kříž. Země se třásla, skály pukaly. Slunce uprostřed dne zapadlo a nastala tma. Také žádné hvězdy nevyšly, aby svítily. Země se otevřela, bylo zemětřesení a skály pukaly. Blesk sjel dolů z nebe a roztrhl oponu v chrámu odshora až dolů. Lidé od toho utíkali a křičeli. Nevěděli, co se stalo. Římský voják, který Ho tam pomáhal přibít, Mu vrazil kopí do srdce, pak pohlédl; avšak bylo příliš pozdě. Uviděl a uvěřil, avšak pro něho bylo příliš pozdě, aby uvěřil. Co učinil, zpečetilo jeho zkázu. Probodl oštěpem srdce Vykupitelovo. Bylo pozdě.

Táži se, kolik Římanů dneška učinilo totéž a ještě činit bude. Jednoho dne budete moci pohlédnout, avšak pak by pro to mohlo být pozdě.

Mnozí z dneška přijdou v onen den, a bude tomu právě tak. Oni to věděli.

Bratr Wood byl včera zde ve „Sliderově závodě“. Zmiňuji se o tom proto, že se to hodí do tohoto poselství. Tam pracuje jeden římský katolík. Jel tam, aby přivezl pro kapli zde beton. Když tam vešel, řekl mu, k čemu beton potřebuje. Ten římský katolík se zeptal: „Není tam bratr Branham?“

„Ano“, odpověděl on.

Ten muž řekl: „Jedno musím říct: Jestliže se modlí on, pak Bůh odpovídá.“

Byl jsem udiven, že to ví. On však viděl potvrzení a že to je skutečné evangelium – ne já, mohl by to být někdo jiný, kdo reprezentuje Krista – je to Slovo, o němž mluvíme; ne člověk. Co se pokouším říct, je toto: Oni vidí Slovo zřetelně potvrzené, jako Pilát, římsští vojáci a ti ostatní tehdy – avšak budete i vy vyčkávat něco přitom dělat, až by bylo příliš pozdě? Mohl by to kopí použít jinak. Dveře se zavrou, jak to bylo ve dnech Noého. Pak bude pozdě!

Mohli byste jednoho jitra procitnout a říct: „Chci se dostat z tohoto zmatku.“ Nečekejte s tím příliš dlouho. Měli byste vzhlednout raději nyní a žít.

Luther pohlédl pryč od katolické denominace. Co tu spatřil? Ohnivý sloup. Uviděl nezávislou církev.

Wesley pohlédl pryč od anglikánské denominace. Spatřil to stejné.

Letniční se podívali pryč od všech denominací. Co se z nich stalo? Velký, mocný lid.

Co jeden každý z nich učinil? Poté, co zakladatelé, Luther, Wesley a ti ostatní se od nich odvrátili a viděli, co činily, vyšli z nich. Jejich děti ale, které přišly po nich, pohleděly zpět tam, odkud oni vyšli a přivedly tuto skupinu lidí rovnou znovu zpět do stejného zmatku, z něhož byli vyšli!

Nač se díváte? Ti zakladatelé to viděli správně, ale lidé, co po nich přišli, pohlédli zpátky na to, od čeho se oddělili zakladatelé a udělali přesně to, proti čemu vystoupili ti zakladatelé, pomazání Boží.

Víte, že si musím pospíšet, protože budu mít ještě modlitební řadu a vím, že mnozí z vás musejí odcestovat.

Jednoho dne jsem vzhlédl. Viděl jsem, že se Slovo stalo tělem. Viděl jsem Alfa a Omega. Neviděl jsem tři, čtyři nebo pět – viděl jsem Jednoho. Viděl jsem Ho jako svého Spasitele. Viděl jsem Ho jako Slovo. Viděl jsem Ho jako světlo. Viděl jsem Ho jako mocného Boha. Viděl jsem v Něm Boha. Viděl jsem ohnivý sloup. Poznal jsem v Něm přesně to, co o Něm Bible říká; že On včera, dnes i na věky tentýž jest. Viděl jsem, jak z ohnivého sloupu říká: „JÁ vás nikdy nezanechám a nikdy nezameškám.“ Bratře, podle mého mínění můžeme dnes zpívat píseň:

*Vzhlédni a žij, bratře, žij.
Pohlédni nyní k Ježíši a žij,
neb tak to stojí v Jeho Slovu, Hallelujah!
Potřebuješ jen pohledět a žít.*

Pohled'te! Co vidíte? Vidíte osvobození? Vidíte, kdo On je? Pohled'te do Slova a vizte, co On byl, pak se podívejte do stejného Slova a hled'te, že On je dnes tentýž, jakým byl tehdy. ON je protějšek bronzového hada na poušti a k témuž účelu byl vyvýšen – kvůli hříchu a nemoci.

Jidáš tam pohlédl jednoho dne a když se podíval, poté, co skutečně prohlédl, – předtím se díval jen na pokladnu, neboť měl měšec s penězi – avšak víte, co viděl, když jednoho dne vzhlédl a podíval se na Ježíše? Poznal, že se provinil. Viděl, že nebyl hoden déle žít a pověsil se.

Jednoho jitra, jednoho z nejdůležitějších jiter dějin celého času – tím potom budu končit – se v Jeruzalémě něco událo. Zcela náhle přišla k vězení skupina vojáků. Mohu slyšet řinčet řetězy, slyším, jak své oštěpy pokládají na ulici.

„Kdo se nachází uvnitř?“

„Barabáš. Čeká na popravu. Je zloděj, raubíř a vrah. Je to strašný člověk. Musí zemřít.“

Jeho první myšlenka byla: „Teď je to se mnou tak daleko. Dnes ráno mě popraví.“

Hlídač už také otevřel dveře: „Pojď ven Barabáší!“

Vyšel ven a řekl: „Nuže, mám zato, že je to můj konec.“

Řekli mu však: „Barabáší, jsi volný.“

„Co?“ mínil on, „Já jsem co? Jsem volný?“

„Ano, jsi svobodný.“

Řekli mu: „Pojď sem, Barabáší, podívej se tamhle. Vidíš toho muže, co tam nahore umírá? Visí tam namísto tebe.“

Táži se, zda my všichni dnes večer můžeme vzhlednout a vidět, co viděl Barabáš, totiž že někdo zaujal naše místo. ON byl zraněn kvůli našim přestoupením, rozbit následkem našich provinění; trest byl vložen na Něho k našemu pokoji a Jeho ranami dostalo se mně, dostalo se nám, uzdravení. Táži se, zda my, viníci, kteří jsme měli být nemocní, v Něm můžeme vidět naše osvobození. Vy, kteří jste měli jít do pekla, vidíte v Něm svoji svobodu, svůj přístup k nebi? Ptám se, zda to můžete vidět, co viděl Barabáš v tom dni? Ježíš řekl: „Malou chvíli a svět Mě již neuvidí, vy ale Mě budete vidět.“

Ó, církvi, jestliže On řekl: „Vy Mě uvidíte“, je to důkaz, že to opět můžete vidět. „Vy Mě uvidíte, neboť Já budu s vámi, ano ve vás až do konce světa.“

Kde Ho vidíte? Ve Slovu. ON je Slovo. Podívejte se do Slova a hleďte, co zaslíbení obsahuje; neboť On je tentýž, včera, dnes i na věky.

Čím byl On tehdy, když putoval v Galilei, tím je dnes večer v Jeffersonville v Branhamově kapli.

Co očekáváte, že uvidíte? Zakladatele? Muže denominace? To v Ježíšovi nikdy neuvidíte. Vyhlížíte kněze? To v Ježíšovi nikdy neuvidíte. Ne. Jak můžete vidět Ježíše? V tom, že se Slovo Boží oznamuje, neboť On tehdy rovněž byl Slovo Boží, které se zjevilo. To, co On byl tehdy, je i dnes večer a bude jím vždycky. Skloňme na okamžik hlavy. Nyní zde přerušuji.

Pane Ježíši, je to má modlitba, abys mi od starostí tohoto života dal vzhlednout pryč. Pane, vím, že jsme jen prostý, neškolený lid. Nemáme velké statky tohoto světa, ale milujeme Tě, Pane. Mluvím za tyto lidi. Neseděli by zde namačkání v takovém množství a horko sotva vydrželi nebo by nestáli venku v zimě a mrzli a také by nepřinášeli své děti, nepřicházeli by nemocní a trpící, kdyby chtěli vidět něco jiného než Tebe.

Tito lidé, Pane, by nepřicházeli, aby viděli nějakého muže. Na ulici je dostatek mužů, kteří si jsou navzájem podobní, ale oni přišli, aby viděli muže, muže Božího, Ježíše z Nazaretu, který se zjevil v těle a je Bohem.

Otče, dal jsi nám vědět, že svět Tě za malou chvíli už neuvidí. Úplně jedno, jak velmi hledí, oni to neuvidí. Ty jsi však řekl: „Vy Mě uvidíte,“ ti praví věřící, „neboť Já budu s vámi a ve vás až do konce světa.“ TY jsi nám zaslíbil, že budeme vidět, když se tam podíváme. Modlím se o to, abys toto Slovo dnes večer při nás opět naplnil, tak abychom hleděli a viděli Ježíše, který se nám ohlašuje stejným způsobem, jak to vždycky činil, totiž tím, že Svě Slovo naplňuje.

Od nynějška, Pane, to převezmi Ty. Před chvílí jsem něco vyložil a tyto věci o třech tazích podle pravdy a od srdce řekl. TY jsi mi to dal vědět. Jak tajemné se to může i zdát – jen kdybychom se mohli v nejhlubším nitru své duše přemoci a vidět, že by tyto věci nemohly být tak dokonale předpovězeny, kdyby to nebylo přišlo od Boha.

Jak bychom byli mohli vidět, že se stal ten první? Jak bychom mohli vidět, že se stal ten druhý? Jak se může ten třetí stát? Jak to bylo možné, že jsme zde stáli a měsíce předem jsme mohli ohlašovat, co se v Tucsonu má stát, čímž bylo otevřeno sedm pečeti, navrácena tajemství a tajemné věci Boží, které byly skryty od počátku světa, že budou zjeveny? Vidíme, že to bylo dosvědčeno, potvrzeno a vědecky dokázáno.

Pane, Ty jsi naše útočiště i síla, Ty jsi všechno, co máme. Děkuji Ti Pane, že smím být částí Tvé velké domácnosti. Děkuji Ti, že spolu s mnoha jinými v různých církvích na celém světě, údy tajemného Těla Kristova, smím rovněž být údem Tvého Těla.

Vždycky, podíváme-li se kolem sebe, vidíme Jeho. Vidíme Jej, když ptáci zpívají; vidíme Ho, když slunce vychází nebo zapadá; slyšíme Ho v nějaké písni; poznáváme Ho v Jeho lidu; vidíme Jej, jak Svě Slovo potvrzuje. Ó Pane, Ty jsi náš Bůh. Již zrána Tě chceme volat. TY jsi náš milostivý Otec. Odpusť nám naše chyby.

Pane, jsme v konečném čase. Vidím, že dveře příležitosti budou brzy zavřeny. Pomoz mi proto, Pane, abych šel, dokud je ještě den a dokud mohu jít ještě na několik míst.

Stárnu. Posilni mě, obnov moji mladost, Pane, pomoz mi, abych tam venku něco dělal, tím, že budu očekávat na tento velký čas, který přijde. Pomoz mi, Pane, až půjdu ven, abych byl schopen dosáhnout poslední předurčené semeno, aby se Pán Ježíš mohl vrátit. Pomoz mi, ó Bože.

A jestliže pokládám základ, na němž má stát někdo jiný, tedy dej, Pane, aby se to brzy stalo, aby se Slovo naplnilo. Žádost našeho srdce je, abychom viděli Tvé Slovo naplněné. Milujeme Tě. Věříme Ti. Uprostřed nevěřících a pochybovačných lidí, generace, jakou dnes máme, Pane, můj Bože, přesto věříme, že Tvé Slovo nikdy nezklame. Věříme, že nebe i země pominou, ale Slovo Tvé nikoliv. Za tím udatně stojíme.

Otče, v této malé skupině, která zde čeká, je mnoho nemocných a možná i nezachráněných; i lidé, kteří jsou sice zachráněni, ale dosud ještě nejsou naplněni Duchem svatým. Pane, můj Bože, rač se skrze Své Slovo zaslíbení zjevit tak, aby lidé pohlédli a viděli Ježíše a sklonili se pak a dali Mu své srdce. Nechť nemocní vzhlednou a uvidí, že nic jiného než Bůh to učinit nemůže, neboť je to Jeho zaslíbené Slovo. Nechť je potvrzeno, co jsme dnes řekli v obou poselstvích.

Všechno je v Tvých rukou, Pane, jsme v Tvých rukou a posluchačstvo rovněž tak. Působ skrze nás, Pane, aby Tvé velké jméno bylo ctěno. Ó, Ty věčný, dej to ke cti Boží. Amen.

Vím, že je teplo, avšak přesto bych se chtěl pokusit se nyní modlit za nemocné. Dejte mi prosím, ještě patnáct nebo dvacet minut. Nevím, kolik modlitebních lístků bylo vystaveno; začneme prostě s modlitbou za nemocné.

Nuže, hleďte! Co je to? Vím, že jsme se trochu zpozдили a náš čas možná o patnáct minut protáhli, avšak rád bych ještě něco řekl. Na tom by mohlo záviset, zda budeme trávit věčnost v nebi nebo v pekle. Hleďte, buďte zbožní a dávejte pozor. Poslouchejte Slovo a vizte, zda On stále ještě je Kristem. Pravděpodobně mě všichni znáte, avšak já neznám mnohé z vás. Nikdy tu nejsem dost dlouho na to, abych vás znal. Mnozí z vás nejsou z tohoto města. Kolik je vás zvenku? Zvedněte prosím, ruku.

Nedávno jsem se zeptal někoho z města: „Přiđeš také někdy?“

Řekl: „To nemá vůbec smysl, neboť jich přichází tolik zvenku, že nemůžeme vůbec dovnitř.“

To je v pořádku. Nalezneme nějakou cestu. Přicházejte přesto. Oni měli tu příležitost před vámi.

Pomyslete na to, že jsem jen váš bratr. Jsem si jist, že tomu rozumíte. Jsem člověk. ON je Bůh. Avšak Bůh může působit a vždy působil jen skrze lidi. Nehleďte dnes večer na mně nebo na jiného člověka. Vzhledněte k Ježíši Kristu. Hleďte dnes večer na to, co zaslíbilo Písmo. Je mnoho míst z Písma pro každou oblast, která bych vám mohl dát, avšak kolik vás věří Žid. 13,

8: „Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky.“? Kolik vás věří Janu 14, 12: „Skutky, které jsem činil, budete i vy činit.“? Kolik vás věří, že zaslíbil totéž, co On činil – že rozeznával myšlenky srdcí – že bude opět konat v těchto posledních dnech, krátce před Svým návratem? Všichni to víte. Existují ještě stovky takových míst Písma. To víme.

Nedívejte se ale, abyste viděli kazatele nebo pastora. Vzhlédněte, abyste viděli Ježíše. Jestliže se tam díváte, nechť nevidíte člověka, vizte Ježíše. Hleďte na Něho. Kdybych vám mohl pomoci, udělal bych to, avšak já to nemohu. Nemohu vám pomoci. Jsem jen váš bratr, ale On je váš Pán. Vzhlédněte k Němu a věřte.

Přátelé, co nyní? Kde se nacházíme? Došli jsme do doby, kdy se musí něco stát. Musíme říct „ano“ nebo „ne“. Buď to je Bůh v právu nebo v nepravu.

Dnes jsem držel dvě kázání, v nichž jsem se pokoušel vám říct, kdo On je, že čas jde ke konci, co On byl, a co On je. Jestliže dnes večer vzhlédneme, chceme k Němu vzhlédnout. Bylo to těžké.

Ve jménu Pána Ježíše: Zůstaňte nyní všichni na svých místech, nepobihejte! Zůstaňte klidně sedět, až budete zavoláni. To stejné platí pro děti. Kdybych měl říci: „Skloňte své hlavy“, pak to rychle učiňte, milovaní, neboť z rakoviny a jiných nemocí vycházejí zlí duchové, ubírají se mezi lid a vnikají do jiných. Všichni, kdo to věří a vědí, že to v Písmu stojí, řekněte: „Amen!“

Nacházíme v Bibli, že zlí duchové šli od jednoho ke druhému, poté, co byli vyhnáni a snažili se najít útočiště. Jak často jsme ve shromážděních zažili, že lidé přišli do shromáždění dokonale zdraví a svěží, seděli tu a kritizovali a za den nebo dva oslepli, dostali rakovinu nebo byli ochrnuti, protože nevěřili! Za ně nejsem odpovědný nýbrž jen za věřící.

Mnoho jich bylo před lety odvezeno do ústavů a stále ještě tam jsou; mnozí již zemřeli – jen proto, že byli povýšení a nevěřící. Toto nyní není místo pro nevěrce. Je to místo jen pro věřící. Mějte víru v Boha!

Nebeský Otče, nyní je shromáždění přenecháno Tobě. Bylo Ti předáno po celou dobu. Mohl jsem o Tvém Slovu mluvit, avšak od nynějška nemohu nic více říci. Nyní musíš mluvit Ty, Pane. Oznam nyní, že Tvůj služebník řekl pravdu. Mnozí lidé zde jsou možná nemocní a v modlitební řadě se nenacházejí. Avšak Ty jsi zde, Pane. TY je můžeš uzdravit i mezi posluchači; Ty můžeš všude uzdravovat. Potvrď Své Slovo. Modlím se ve jménu Ježíš. Amen.

Věnujte mi nyní na okamžik celou pozornost. Chtěl bych se podívat na všechny v modlitební řadě. Nemyslím, že bych někoho znal. Jestliže jste pro mě všichni v modlitební řadě cizí, a víte, že vás neznám, tedy zvedněte svoji ruku. Ano, jsme si cizí. Kolik vás mezi posluchači ví, že o vás nic nevím? Zvedněte i tam ruce. Jistě! Asi devadesát pět procent lidí neznám. To je pravda.

Zde je jedna paní. Nikdy ve svém životě jsem ji neviděl. Je mi úplně cizí. Možná, že je tu kvůli nějaké nemoci, třeba ale také kvůli nějaké jiné věci. Možná, že je ve finanční tísní. Možná, že má těžkosti doma. Třeba je zde kvůli někomu jinému. Nevím to. Nemám vůbec tušení. Avšak je tu přesně stejný obraz jako u Jan 4. Muž a žena se potkali poprvé. Bezpochyby byla ta mladá žena, kterou Ježíš potkal, podstatně mladší než On, neboť On vypadal mnohem starší. Lidé říkali, že je asi padesátiletý (Jan 8, 57). Možná, že to byla hezká mladá žena, která přišla ke studni – mladá dívka.

Zde se potkávají dnes večer opět dva lidé, mladý a starý, kteří se neznají. Ona tu stojí z určitého důvodu. Neznám jej. Možná, že je to podvodnice. Může zde stát a říkat něco docela jiného, aby viděla, co se stane. Je-li tomu tak, pak dávejte pozor, co se stane.

Neznám tu dámu, nikdy jsem ji neviděl. Ona předtím také zvedla svoji ruku, že mne nezná. Zvedám rovněž svou ruku, že ji neznám a že jsem ji ještě nikdy neviděl. Nuže, jsem jenom člověk a musel bych se jí zeptat: „Milá dámo, co je vaše přání? Proč jste zde? Co byste chtěla?“

Řekla by: „Pane Branhame, jsem tady, protože mám rakovinu,“ nebo „trpím tuberkulózou,“ „mám nádor,“ nebo „nemám peníze,“ „můj muž mě opustil,“ nebo „nejsem vdaná a přítel mě opustil.“

Musela by mi to říct. „Dobrá,“ bych jí pak odpověděl, „v pořádku. Budu se za vás modlit a vkládat na vás ruce“ a řeknu: „Pane, můj Bože, dej této ženě, co by chtěla. Ježíši, učiň to. Amen.“ A nechal bych ji pak odejít. Mním, že kdyby tomu věřila, že by to dostala. To by bylo dobré, tato služba přece existuje již léta.

Avšak pro poslední dny bylo zaslíbeno, že Anděl Boží, Bůh opět zaujme příbytek v lidském těle, jak se to stalo dříve, než Sodoma a Gomora shořely. ON seděl zády ke stanu, v němž byla Sára, a řekl Abrahamovi, co si ve stanu myslela. Byl to Bůh v lidské podobě, a měl oděv jako člověk. Jediná možnost, jak to Bůh dnes může dělat, je, že vejde do vás. To ukazovalo, že se Bůh ohlásí v lidském těle.

Ježíš řekl: „Jak tomu bylo ve dnech Sodomy, tak to bude ve dnech, až Syn člověka přijde.“

Máme posly, Billy Grahama a jiné tam v Sodomě, avšak vyvolená církev přijímá poselství a posla. Nuže, jestliže Duch svatý této dámě něco řekne, netvrdím, že to učiní; avšak jestliže přijde a řekne mi, proč tu stojíš, co bys chtěla, nebo co jsi učinila nebo hodláš učinit, pak budeš vědět, že to musí přijít z nadpřirozeného zdroje. My zde jen stojíme. Tak to přece je, že ano?

Věděla bys, že to musí pocházet z nadpřirozené moci, protože Bible praví, že Ježíš totéž činil a zaslíbil, že to bude znovu konat v posledních dnech. Tak bys Mu věřila. Kolik by vás učinilo totéž? Potom byste viděli Ježíše. Viděli byste Jeho Slovo. Zeptáte se: „Je On to Slovo?“ Bible říká, že je. Bible rovněž říká, že Slovo rozlišuje myšlení našich srdcí. Souhlasí to? Potom bude rozeznávat myšlenky i Slovo, které je vysloveno lidskými rty. Já to nemohu. Nemám k tomu žádnou možnost, neboť je neznám. ON ale je zná a On je Slovo.

ON je jediný, který může navázat spojení mezi jejím a mým duchem, jako tehdy s ženou u studny. Pak mi může ukázat, proč zde je, co učinila nebo co by chtěla. Teprve potom to mohu vyslovit. To ostatní je závislé na ní.

Mohli byste se zeptat: „Bratře Branhamo, můžeš uzdravovat?“ Ne, ne, nemohu. ON to již učinil. Jeho ranami jsme uzdraveni. To se děje jen, aby byla zbudována víra, aby si uvědomila, že On, jestliže ví, co bylo v její minulosti a co by chtěla, rovněž tak ví, jak jí to má dát a co bude. Souhlasí to? Všichni tomu věří.

Buďte nyní skutečně zbožní. Vy, kteří nemáte modlitební lístek, se modlete. Vzpomeňte na to, že jednoho dne procházel Ježíš zástupem lidí a jedna žena se dotkla Jeho roucha. Obrátil se a zeptal: „Kdo se Mě dotkl?“ Přehlédl zástup lidí, až ji našel a řekl jí, že měla krvotok a namísto byla uzdravena.

Bible říká, že On je nyní velekněz, kterého se mohou dotknout naše slabosti. Je to pravda? Hledím na bratra Wayne, který sedí vedle své ženy. Nedávno stál ten muž zde, a během toho, co jsem kázal, se stalo něco jako tehdy, když Pavel jednou kázal po celou noc; tento muž zde padl před posluchači mrtvý na zem. Avšak Duch svatý ho znovu vrátil k životu. On je důkazem toho, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

Kolik vás bratra Wayne ještě nikdy nevidělo a chtěli byste ho vidět? Zdvihněte svoji ruku. Ještě nikdy jste ho neviděli. Bratře Wayi, vstal bys, prosím? Zde je muž, který tam, kde nyní sedí, padl mrtvý. Tam je také jeho žena, zkušená ošetřovatelka. Ona u toho byla. Jeho puls již nebil, oči byly propadlé, obličej otekl do modra, neboť ho ranila srdeční mrtvice.

Lékař mu řekl, že má srdeční neduh. Již předtím jsem to zjistil darem rozeznání a před nedlouhým časem jsem ho na to upozornil. A potom, znenadání, srdce vypovědělo, upadl a ležel tam – byl mrtev. Asi šest – až osmkrát jsem zažil, že Pán Ježíš přivedl mrtvé zpět k životu.

Viděl jsem, že On to učinil. Může to učinit i dnes večer. Nyní беру ve jménu Ježíše Krista každého ducha zde pod svoji kontrolu ke cti Boží. Buďte bohobojní. Dávejte pozor. Chtěl bych mluvit nyní k tobě, dámo. Ty víš, že jsem kázal. Pokouším se nyní, abych dosáhl tvého ducha. Přesně o to usiluji.

Ty máš v sobě život, jinak bys zde nestála. Jen bys tu ležela, jako tělo bez duše. Avšak živé bytosti mají v sobě život, který je řídí. I tím, co myslíte a slovy, která vyslovujete – tím vším vyjadřujete, že žijete. To jste vy. Vaše slova a myšlenky vyjadřují, co jste.

Jsmo zde a věříme, že Duch svatý to oznámí. Ježíš řekl té ženě: „Dej mi pít.“ Ona ale řekla: „Neměl bys o to prosit, neboť jsem Samaritánka, a Ty jsi Žid. Nemáme navzájem obecnství. Nemluvíme spolu.“ My oba zde jsme pohané. Stojíme tu a věříme Bohu. Jestliže nyní Jeho Duch sestoupí, bude skrze dar působit a řekne ti skrze mne, co to je, potom budeš vědět, zda to souhlasí nebo ne. Ty jsi část tohoto života žila a máš dar, abys tomu věřila. Jestliže uvěříš tomu, co ti On řekne, pak se to stane. Tak to bude působit při všech, kteří tu jsou.

Buďte teď všichni skutečně zbožní. Ta žena trpí něčím v jejím krku. Jestliže to souhlasí, zvedni svojí ruku. Nikdy ve svém životě jsem ji neviděl. To je pravda. Je tu, abych se modlil za její krk. Když jsem to řekl, resp. krátce předtím, věděla, že je něco v její blízkosti. Něco se k ní blížilo. Bylo možno vidět, že je vnitřně pohnuta; je to skutečně líbezná atmosféra.

Je to to světlo, jež vidíte na tom obraze. Kde jsi Georgi? Světlo, které je tam na tom obraze, se nachází nyní přesně nad touto ženou. Je to jiná dimenze. Ona je věřící. Žádná udělaná věřící, nýbrž věřící. Protože jsi věřící, věříš rovněž, že jsem Jeho služebník a prorok? To musí tak být, abys to věděla. Věříš, že ti může říci ještě něco jiného, co máš na srdci? Dobrá. To, co ještě máš na svém srdci, je někdo, za něž se modlíš: je to dítě. Věříš, že mi On může říct, co s ním není v pořádku?

Má nějaký virus. Souhlasí to? Věříš, že mi Bůh může říci, kdo jsi? Jsi paní Walkerová. Nejsi odtud, přicházíš z jihu, z Georgie. Navrátíš se domů zdravá. Ježíš Kristus tě uzdravil. Nestarej se již, pominulo to. Bůh ti žehnej, sestro.

Jak se daří tobě? Zde je další paní. Neznám ji, nikdy jsem ji neviděl. Pro mne je to jen žena, která zde stojí. Nuže hleďte, kázal jsem asi od 20, 00 hod., nyní je 22, 00 hodin. Dvě hodiny jsem už zde. Jeden případ s darem rozeznání mě oslabil více, než dvě dlouhé hodiny kázání. Řeknete: „Myslíš to doopravdy?“ Ó, ano. Když se ta žena dotkla Jeho roucha, pravil: „Pocítil jsem, že ode Mne vyšla síla.“ – Síla. Souhlasí to? To to způsobilo.

Zde je žena, kterou jsem ještě nikdy neviděl. Billy tam odjel a přivezl George, který je nyní zde u nás. Je z baptistické církve. Rád bych, aby viděl, že mluvíme o Bohu. Jeho rodina je velmi milá. Jeho otec je misionářem v Mexiku; jemný muž. Je nemocen. Očekávám, že přijde. Georgi, dej bedlivý pozor. Neznám tuto dámu a nikdy jsem ji ještě neviděl. Mám zato, že se navzájem neznáme. Neznáme se. Avšak nyní je Duch svatý, líbeznost Ježíšova, přítomen. To můžeme všichni dosvědčit.

Jestliže mi Pán Ježíš něco zjeví o tobě, uvěříš potom? Kdybych tě mohl uzdravit, udělal bych to. Avšak nemohu udělat něco, co již On učinil. Dokonce kdyby zde dnes večer stál a měl tento oblek, který mi On dal, nemohl by tě uzdravit, protože to už učinil. Jsme uzdraveni skrze Jeho rány. To jediné, co by mohl udělat, by bylo, že by se podle Svého Slova ohlásil, jak to zaslíbil, aby ti ukázal, že je včera, dnes i na věky tentýž. Zaslíbil, že to učiní.

Jestli On mě nyní použije, abych ti řekl, proč jsi zde, použiješ potom víru, kterou v Něho máš k tomu, že uvěříš, že přijmeš to, proč tu jsi? Z celého srdce? Nuže, dobrá. Nechť to Pán dá. Vidím, že ta žena má žaludeční nemoc. Prohlídkou to bylo zjištěno. To je pravda. To souhlasí – trhlinu v žaludku.

Věříš, že Bůh tu trhlinu může uzdravit? Bůh ti žehnej! Ty nejsi odtud. Byla to pro tebe oběť, abys sem přišla. Pocházíš z Tennessee. To souhlasí. Paní Harknessová, navrať se! Nepochybuj! Jsi uzdravena, jen když tomu můžeš věřit.

(Bohoslužba s uzdravováním pokračovala.)

*